

A.G. Lameris-Bolt

MARIENTJE

aan het grote meer

MARIANTJE AAN HET GROTE MEER

A. G. LAMERIS-BOLT

MARIENTJE AAN HET GROTE MEER

Met illustraties van Corrie van der Baan

TWEEDE DRUK

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH B.V. - NIJKERK

ISBN 90 266 4384 5

In de Marientje-serie verschenen:

Marientjes mooie zomer, 4e druk

Marientje mag ook mee, 2e druk

Marientje in Amerika, 2e druk

Marientje aan het grote meer, 2e druk

Marientje en het wereldwonder

1. DE GROTE REIS BEGINT

„Vandaag begint onze grote reis!”

Marientje wist het meteen, toen ze 's morgens heel vroeg wakker werd.

Het was nog schemerdonker. Veel te vroeg om al op te staan. Buiten krickten de krekeles in de zoele zomernacht.

Zelfs de vogels sliepen nog. De kardinaalvogels op de rand van het nest, waarin nu drie jongen waren.

Marientje had er gisteren nog even ingekeken. Vanaf een trapje, omdat het nest hoog in de heg lag.

Ze kon zien, dat de veertjes al een beetje rood begonnen te kleuren. Jammer, als zij terug was van deze reis, waren de jongen natuurlijk al uitgevlogen.

Nu ja, je kon ook niet alles hebben, vond ze.

Het ging nu eenmaal niet om zo'n lange verre reis per auto te mogen maken en tegelijk hier bij oom Peter en tante Betty in hun Amerikaans huis alles te beleven wat er maar te beleven viel. Je kon toch maar op één plaats tegelijk zijn!

Maar die jonge kardinaaltjes had ze toch wel graag groot zien worden.

Ze dacht aan de eerste morgen dat ze, ruim een maand geleden, in dit huis in New Jersey wakker werd. De dag ervoor waren zij en mams met de boot in New York aangekomen. Toen had vader kardinaalvogel in z'n rood veren jasje een morgenliedje voor haar gezongen.

Voor haar was hij nog altijd een vogel uit een sprookje.

Later, toen ze het nest in de heg ontdekt had, mocht ze de drie lichtblauwe eitjes met rode stipjes bekijken.

Op de een of andere manier waren het háár vogeltjes.

Tante zei, dat ze waarschijnlijk wel in de buurt van het huis zou-

den blijven en dat zij ze na de reis vast nog wel eens in de tuin zou kunnen zien.

Dat hoopte ze maar.

Ze werd helemaal opgewonden, toen ze eraan dacht, wat er vandaag gebeuren ging.

De auto van oom Peter stond al klaar in de garage. Met de koffers en de picknickmand erin. Heel vroeg moesten ze opstaan, om in de koele ochtenduren zover mogelijk te kunnen rijden.

Dan zouden ze op een mooi plekje, ergens aan de kant van de weg, ontbijten.

De koffie was gisteravond al in de thermoskannen gegoten.

En de broodjes lagen gesmeerd en belegd in de koelkast.

O ja, zij moest tante helpen onthouden, dat die meegenomen werden. Als ze dat nu maar niet vergat!

„Even een knoop in m'n neus doen,” dacht Marientje.

Ze draaide die denkbeeldige knoop erin.

„Ziezo, dat zit snor,” zou Nelleke, haar vriendinnetje in Groningen, zeggen.

Nelleke, zou die haar missen?

Ze hadden elkaar nu al zoveel weken niet meer gezien. Het zou nog wel vier maanden duren voor ze terugging. Nelleke zou nu nog wel geen vakantie hebben.

Hier in Amerika hadden de kinderen een erg lange zomervakantie. Tien, soms wel twaalf weken.

In de laatste brief schreef Nelleke, dat ze met de hele familie naar een boerderij ging.

En Marientje zou een verre reis maken. Naar Michigan¹, waar de familie woonde bij wie ze zouden gaan logeren. Oom Peter en tante Betty waren zo lief hen daar in de auto heen te brengen. De tocht zou wel drie dagen duren. Onderweg moesten ze twee keer in een motel slapen.

Dat had Marientje nog nooit eerder gedaan. Het leek haar enig! Het was nu nog maar half juni. En toch had ze de vorige vrijdag al vakantie gekregen tot maar liefst 10 september!

Van moeder moest ze wel een beetje huiswerk maken, als ze niet reisden. Zodat ze in oktober, als ze teruggingen naar Groningen,

¹ Spreek uit: Misjigèn (g als zachte k).

op haar eigen school niet achter zou zijn met Nederlands en de vaderlandse geschiedenis. Hier leerde ze Engels en de geschiedenis van Amerika. Die was ook prachtig, hoor!

Slapen kon Marientje niet meer. Het begon nu ook al een klein beetje licht te worden. Een heel vroege automobilist reed de heuvel achter het huis af. Ze zag even een lichtflits van de koplampen op het gordijn.

Aarzelend begonnen buiten de eerste vogelgeluiden te klinken.

Marientje zag in gedachten de autokaart voor zich, die oom Peter haar gisteravond liet zien. Hij had haar gewezen waar ze langs zouden gaan.

Het eerste doel was Mohonk, een hotel hoog in bergen in de staat New York.

Dat wilden oom en tante aan moeder laten zien, omdat ze daar vaak een paar daagjes logeerden. Maar zij zouden daar niet blijven slapen.

Marientje wist al een beetje hoe het er uit zag. Want ze had wel eens een kaart daar vandaan gekregen.

Tante zei, dat er heel veel chipmunks¹ waren. Dat waren zulke grappige diertjes, die wel op een eekhoortje leken. Maar ze hadden geen pluim aan hun staart, zoals die grijze eekhoorn, die haar

¹ Tsjipmanks.

de eerste schooldag had doen verdwalen ¹. Een enkele keer zat er wel eens een chipmunk in de tuin. Maar in Mohonk waren ze volgens tante bij dozijnen.

Hè, was ze er maar alvast . . .

Weldra was het huis in rep en roer, hoewel het nog niet helemaal licht was.

Marientje zong onder de douche al het hoogste lied.

Omdat de vorige avond de spullen al in de auto gepakt waren, stonden ze al gauw klaar om te vertrekken.

„Is iedereen erin?” vroeg oom, toen ze het tuinpad afreden, „of hebben we Marientje vergeten?”

„Present!” riep die.

„Gelukkig,” zei hij, „ik zou er niets aan vinden, als die achtergebleven was. Wie zou ik dan onderweg moeten plagen?”

„k Had het anders wel heerlijk rustig in huis gehad zonder u,” grapte Marientje, „maar, nou ja, ik zit nu één keer in de auto, dus blijf ik er maar in . . .”

„k Was ook beslist niet teruggegaan om je te halen,” beweerde oom.

Ze waren nog niet ver van huis, dicht bij de plaats waar hun weg op een autosnelweg uitkwam, toen Marientje ineens riep:

„Stop, oom Peter! We hebben de broodjes vergeten!”

„O, heden!” riep tante en sloeg van schrik de hand voor de mond, „wat dom van mij, maar jij zou me helpen eraan te denken, dat ze mee moesten.”

„k Heb nog wel een knoop in m'n neus gedraaid vanmorgen. Héél vroeg al, toen 't nog donker was,” zei Marientje. „Dat u die nu niet gezien hebt, tante!”

„Morgenknopen in je neus helpen niet,” zei oom Peter, „die draaien zich er meteen weer uit. Je had er een avondknoop in moeten doen. Die blijft zitten, tot hij z'n werk gedaan heeft . . .!”

Marientje schoot in een lach.

„Ja, lach jij maar. 't Is me wat moois! Drie vrouwen in huis en nog laten ze de broodjes liggen,” bromde oom. „Nou, dan maar weer terug om ons ontbijt voor straks te halen. 't Is goed, dat we nog

¹ Hierover kun je lezen in „Marientje in Amerika”.

niet op de snelweg zijn, waar we niet keren mogen en pas een heel eind verder er weer af kunnen."

Hij draaide de auto in een oprijweg naar een huis.

Terug ging het. Weer op huis aan.

Tante wipte gauw de zijdeur in en kwam dadelijk met de zakken vol broodjes terug.

„Hebben we nu werkelijk alles?" vroeg oom, „nu ga ik voor niets of niemand terug!"

„Ook niet voor mij?" vroeg Marientje plagend.

„Zelfs niet voor jou! Wie niet zelf zorgt, dat ie erbij is, blijft maar mooi wachten, tot ik haar de volgende week op de terugreis weer oppik!" zei oom heel beslist.

„Oei," zei Marientje, „dat wordt menens!" En ze zong: „Zorreg, dat je d'r bij komt . . ."

Zij zou wel zorgen, dat ze bij hen bleef.

De drie avonturen, het ene wat angstiger dan het andere, die ze al had beleefd, sinds ze hier met moeder aangekomen was in mei, was ze nog niet vergeten ¹.

Voor ze deze grote reis begonnen, had ze moeten beloven niet weer zulke grapjes uit te halen.

En dat had ze gedaan.

Ze had toen gezegd, dat ze mams zou laten zien, dat die met een grote dochter op reis was.

En beloften gaf je, om ze te houden.

O, zo!

2. VAN „CHIPMUNKS" EN EEN DIEPE BRON

„Daar heb je dan Lake ² Mohonk, het meer in de lucht, zoals de Indianen het noemden," zei oom.

Ze waren nu bij het hotel aangekomen dat, hoog in de bergen, aan een groot meer stond.

¹ Zie: „Marientje in Amerika".

² Leek: meer.

Hè, Marientje had meteen wel een duik in dat heldere blauwe water willen nemen.

„Zie je die uitkijktoren boven op de top van de berg?” vroeg oom.

„Daar wandelen we straks heen. Je kunt er zo ver kijken, dat je de Catskillbergen ziet liggen. Maar eerst gaan we wat drinken op de veranda.”

Hè ja, nu merkte ze pas hoe dorstig ze was. Het ontbijt, dat ze op een mooi picknickplaatsje hadden gehad, was al een aardig tijdje geleden. Het was ondertussen ook behoorlijk warm geworden.

Op de veranda was het koel, omdat een windje, dat over het meer kwam, er naar binnen waaide.

Er stonden roodgeverfde schommelstoelen uitnodigend te wachten. Marientje bleef niet lang zitten schommelen, nadat ze haar vruchtensap op had.

„Mag ik even op het grasveld tot u klaar bent?” vroeg ze.

„Als je maar binnen ons gezichtsveld blijft!” gebood oom.

„Ik beloof het,” zei ze.

Toen mocht het.

Wip, meteen haar sandalen uit en met blote voeten op het gras.

Hè, dat was heerlijk na die uren rijden.

Ze huppelde naar de waterkant, waar ze een paar kinderen zag staan. Wat deden die daar toch?

En waar keken ze zo naar?

Ze stond stil toen ze zag, dat het kleinste meisje een paar pinda's op het gras wierp.

Een ogenblikje later kwamen er twee chipmunks aangerend. Ze pakten elk een pinda in hun voorpootjes en gingen opzitten, om ze op te peuzelen.

Wat waren het toch grappige diertjes in hun goudbruin velletje met de witte en donkerbruine strepen op snuitje en rug en een witte ring rondom de heldere kraalogen.

En zo vlug als kwikzilver!

Geboeid keek Marientje toe, hoe de twee chipmunks de pinda's oppeuzelden.

Ze keek even naar de veranda, waar mams, oom en tante naar haar zaten te kijken.

Ze zwaaide vrolijk naar hen..

Hé, waar was die ene chipmunk nu gebleven?

Ze zag er nog maar één.

Haar ogen zochten de andere, maar vonden hem niet.

Waarom keken de kinderen nu zo lachend naar haar?

Incens keek ze verschrikt naar haar rechtervoet. Wat kriebelde haar daar toch?

Tot haar grote verbazing zat de chipmunk op haar blote voet. Z'n staart lag op het gras.

Van schrik en verbazing bleef Marientje stokstijf staan. Ze durfde zich niet verroeren.

De chipmunk zat daar alsof hij een heerlijk zacht kussentje gevonden had, waarop hij nu eens lekker uitrusten wilde.

Och, hij deed haar ook immers niets. Hij woog ook bijna niets.

Mariantje kon hem nu eens op haar gemak bekijken, hoewel ze 't ook nog wel een tikkeltje griezelig vond.

Het diertje bleef rustig zitten, Mariantje was helemaal vertederd. Zo had in het park voor hun huis in Groningen eens een heel jong eendje op haar blote voet gezeten. Dat was toen ook zo leuk geweest. Ze bukte zich voorover, om de chipmunk nog beter te bekijken.

Maar toen rende hij weg. Jammer!

Mariantje zag, dat mams stond te filmen.

De anderen stonden lachend toe te kijken.

't Zou leuk zijn, als die chipmunk op haar voet net op de film was gekomen. Dan konden Nelleke en haar klas in Groningen dat dier, dat in Holland niet voorkwam, ook zien.

Oom Peter riep haar. Ze wilden nu naar de uitkijktoren gaan.

Ze huppelde op hen toe.

„Enig, hè? Die chipmunk op m'n voet. Hij was zo mak!”

Nu begon de wandeling naar boven. Langs een smal slingerpad ging het steeds hoger.

Het blauwe meer en het rode dak van het hotel lagen nu beneden hen.

Langs de hellingen stond de berglaurier met z'n roze bloemen in volle bloei.

Pff, je werd wel warm van die klimpartij! Maar er stonden overal op de mooiste plekjes banken. Sommige overdekt door een klein dakje, zodat je heerlijk in de schaduw zat. Daar rustten ze telkens even uit.

Mariantje sprong dan meestal al gauw weer op om bloemen te zoeken. Al de soorten die niet in Holland groeiden. Die legde ze voorzichtig tussen een paar vloeibladeren in het notitieboekje, dat ze in haar schoudertasje droeg. Ze wilde ze drogen, om ze in haar reisboek te kunnen plakken. Ze schreef meteen op: „12 juni, vandaag op reis. Mohonk. De chipmunk.”

Zo, later zou ze er wel meer over schrijven. Ze had meneer Hoog-

straten en haar klas in Groningen immers beloofd, alles van haar reis te vertellen, als ze in de herfst weer terugkwam.

Daarvoor had ze toch ook dat reisboek van hen gekregen, toen ze in april afscheid nam?

Eindelijk kwamen ze op de top van de berg, bij de voet van de uitzichttoren.

Je kon van hier al heel ver zien. Maar boven op de toren natuurlijk nog veel verder!

De toren was gebouwd uit onregelmatige natuurstenen.

Ze klommen de trappen op en kwamen op een groot terras. Aan de vlaggemast wapperde de „Stars and Stripes”¹ vrolijk in de wind. De lucht was strak blauw. Geen wolkje was te zien.

In de verte lagen blauwe bergen. Tenminste ze leken blauw. In werkelijkheid waren ze natuurlijk groen door de bossen die erop groeiden.

Daar lagen, heel ver weg, de Catskillbergen, achter het diepe dal, waarin rivieren stroomden door groene landerijen.

Duidelijk was de weg te zien, waarlangs ze straks verder moesten reizen. Als een wit lint slingerde die zich door het dal.

„Is het nog ver naar Michigan, oom?”

„O ja, nog wel duizend kilometer. Maar we doen het op ons gemak. Straks eerst een warme maaltijd in het hotel, dan reizen we verder tot vanavond. En morgen . . .”

„Zien we de Niagarawatervallen,” juichte Marietje.

Ze hadden haar al zoveel daarover verteld en foto's van laten zien, dat ze erg nieuwsgierig was, hoe het in werkelijkheid zou zijn.

Haar reisboek zou beslist te klein zijn, om alles in te schrijven.

Juist wilden ze de afdaling weer beginnen toen er, heel eigenwijs, twee chipmunks op het terras verschenen. Ze klauterden van steen tot steen, tot ze op de rand van de terrasmuur zaten.

Marietje riep: „'t Is me je chipmunkdag wel! Ze weten zeker, dat tante Betty altijd wel wat lekkers voor ons in de tas heeft. Maar ze zoeken het wel wat hoog. Wat zijn het toch grappige diertjes. Mag ik ze wat geven, tante?”

Tante haalde al een zakje te voorschijn.

¹ Stás end Straips: Sterren en Strepen (Amerikaanse vlag).

Ze gaf Marientje een plakje cake.

„Mmmm,” zei die, „ik zou ook wel een chipmunk willen zijn . . .”
„Dan mag jij de helft ervan,” zei tante, „meer krijg je niet, anders heb je straks geen eetlust!”

„Dat zal best meevallen, tante, ik rammel nu al!”

Ze strooide wat brokjes cake op de muur en de chipmunks kwamen er dadelijk op af.

Ze waren helemaal niet bang.

De kleinste at zelfs een brokje cake uit Marientjes hand.

Marientje had best nog wat bij de chipmunks willen blijven. Maar nu was oom Peter onverbiddelijk.

„Als je liever naar Michigan wilt lopen . . .,” zei hij.

„Dan zouden mijn benen vast tot m'n knieën toe afslijten,” lachte Marientje en wipte vlug voor hen de stenen trappen af.

Het was zes uur in de avond.

Al een hele tijd reden ze langs een rivier, „Beaverskill”¹ genaamd. Marientje keek, of ze ook bevers kon ontdekken in het riviertje, dat naar hen genoemd was, maar er waren geen bevers te zien. De weg was eenzaam en liep door een woeste streek, waar je niets tegenkwam.

Ze waren allemaal wat moe en warm en een poosje zeiden ze niet veel. Zo langzamerhand moesten ze proberen onderdak voor de nacht te vinden.

Marientje zat nu naast oom voorin.

Om beurten mochten ze hun trouwe chauffeur gezelschap houden. Hem af en toe een pepermuntje geven.

En vooral goed op de wegwijzers letten, zodat ze niet ergens een verkeerde weg in zouden slaan.

„Binghamton, 11 miles,”² las Marientje. Ze rekende vlug uit, dat dat ongeveer 17 kilometer was.

„O, dan zijn we er gauw,” zei tante, „k zal even in het motelboek kijken; we willen daar vannacht blijven.”

Maar dat hadden ze gedroomd!

Er bleken zoveel mensen op vakantietochten te zijn, dat ze overal

¹ Bieverakil: Beverrivier.

² Miles: mijlen (1 mile = 1,6 km).

het bordje: „No vacancy”¹ zagen uithangen.

Bij het eerste bordje vertaalde Marientje: „Geen vakantie”.

Daar lachten de anderen hartelijk om. En Marientje proestte van het lachen, toen ze hoorde dat het: „Geen lege plaatsen” betekende.

Dus moesten ze steeds verder rijden.

Ha, eindelijk een motel, waar ze dit bordje niet zagen uithangen. Ze moesten even wachten voordat oom de inrit kon inrijden, omdat er net van de andere kant een auto kwam, die juist voor hen er indraaide.

„Hoi,” riep Marientje, „kijk eens, er is een zwembad in de tuin!” Wel twintig vrolijk joelende kinderen spartelden erin rond en gooiden elkaar nat.

Hè, Marientje voelde opeens haar kleren aan haar lichaam plakken van de warmte.

Ze kreeg zo’n zin om in dat water te springen, net als vanmorgen in Mohonk.

„U hebt m’n badpak, hoop ik, niet onder in de koffer, mams?”

Mams dacht van niet en Marientje wipte op de bank van voorpret op en neer.

Oom was het kantoor binnengestapt om twee kamers te vragen. Maar wat een pech!

De mensen in de auto vóór hen waren de geluksvogels, die nog net de laatste kamers kregen.

Oom kwam met een somber gezicht naar buiten.

Het bordje: „No vacancy” kwam weer aan de paal te hangen. Ze moesten verderop nog maar proberen iets te vinden.

„Weg zwembad,” zuchtte Marientje en keek sip.

„Kop op,” zei mams, „geen zwart gezicht om een kleine teleurstelling. M’n oude aardrijkskundeleraar zei altijd: „Jongelui, reizen vraagt ontbering.” Je moet er nu eenmaal wat voor overhebben om veel te zien. We gaan vrolijk verder . . .”

Natuurlijk, ze zouden nog best ergens een plaatsje vinden.

De motelhouder was erg vriendelijk. Hij bood aan voor hen te telefoneren naar het volgende motel dat buiten de stad lag, om daar twee kamers te bespreken.

¹ No vékensie.

Dat lukt!

Ze moesten nog wel een aardig eindje verder, maar nu konden ze met een gerust hart daarheen rijden. Het lag bij het plaatsje Owego.

Een halfuurtje later reden ze de voortuin van motel „Deep Well”¹ binnen.

Het duurde niet lang of in de badkamers klaterde het koele water uit de douches.

Ze kwamen verfrist en opgeknapt bij elkaar om het avondeten te gaan gebruiken.

Daarna was het al heerlijk koel. En daarom gingen ze nog een beetje buiten zitten.

Mariantje bekeek het papieren dekservetje nog eens, dat ze onder haar bord had gevonden en dat ze meenemen mocht.

Gelukkig, ze had er niets op gemorst.

Je zag er een heel oude put op, met een dakje. Een meisje stond erbij. Ze droeg een emmer in haar hand, alsof ze net water wilde gaan putten.

„O, daar is die oude put nog,” riep Mariantje.

Ja, daar was hij nog op het voorerf. Wel een beetje verstevigd, maar 't was dezelfde put.

Mariantje probeerde het Engelse verhaaltje, dat op het servetje stond, te lezen. Moeder moest haar wel even helpen voor een enkel woord.

Ze lazen:

De oorspronkelijke bron werd in 1792 gegraven door John Hill. Hij was timmerman en bouwde zijn huis hier. De put was 60 voet diep.

„Dat is 18 meter,” zei mams.

Het bronwater was soms zo diep bevroren, dat ze er in juli nog ijs uithaalden.

Mariantje sprong op.

„Eens even kijken of er nu ook nog ijs in zit,” zei ze en boog zich over de rand. Maar het was een diep en donker water waar ze in keek.

„Er waren vroeger zeker strengere winters en minder hete zomers,”

¹ Diep Wel: Diepe Bron.

dacht oom. „Bij zo'n hitte als vandaag moet alle ijs toch wel smelten . . .”

„Behalve aan de Noordpool,” meende Marientje.

„Gewonnen,” lachte oom, „je bent me weer de baas!”

„Hu, hu, hup Holland,” riep ze en maakte een lange neus tegen hem.

„Rakker,” bromde hij, „pas op, of je moet . . .”

„Lopen naar Michigan,” riep ze en ontsprong nog net aan z'n grijpende handen.

„Niet lopen naar Michigan, maar als een haas naar je bed,” zei mams.

„Ja, want morgen vóór zonsopgang wil ik alweer rijden,” zei oom.

„Om zolang mogelijk van de ochtendkoelte te genieten. En dan geen broodjes meer vergeten! !”

„Dat kan niet eens; ze zijn allemaal op,” zei tante, „we zullen onderweg iets moeten kopen.”

„Dat scheelt dan weer een uurtje,” overdreef oom.

Voor ze in haar bed stapte, krabbelde Marientje nog gauw in het notitieboekje: Beaverskill (geen bevers). Deep Well (motel).

Ziezo, dat kon ze tenminste niet vergeten.

En het „Deep Well”-servetje plakte ze natuurlijk in haar reisboek!

3. OP WEG NAAR DE NIAGARA

„Pfff,” zuchtte Marientje, „'t is warm, hoor!”

Het was elf uur in de volgende morgen. Ze hadden al bijna vijf uur gereden.

Alleen maar eventjes gestopt, om in een restaurantje te ontbijten.

„Ja, zo zijn onze zomers. En je zult het nog wel warmer krijgen,” zei oom.

„Nòg warmer,” riep Marientje uit, „dat kan haast niet!”

Tante, die naast hem zat, rommelde even in haar tas.

„Hier komt al iets verfrissends,” zei ze en hield een fles eau de

cologne omhoog.

„Wie moet er wat op z'n snuitje?”

„Ik!” riep de chauffeur, die rood van de warmte zag.

Hij kreeg de eerste zakdoek met dat heerlijke spul.

„U denkt ook overal aan, tante,” zei Marientje, die op haar beurt een zakdoek met het verkoelende vocht met behagen over haar gezicht en hals wreef.

„Hè, hè, dat is lekker!”

„Bij 't eerstvolgende benzinstation moet ik tanken,” zei oom.

„Daar kunnen we wel koele dranken krijgen voor de dorst.”

Marientje voelde de zwemkriebel weer opkomen, als ze naar het blauwe water van het meer aan hun rechterhand keek.

Mams zag haar verlangende blik en zei: „Je zult er nog even mee moeten wachten. Over een paar dagen kun je zoveel als je wilt in het water spartelen, als we met de Haldersfamilie naar Lake Michigan gaan.”

O ja, fijn was dat!

De Halders hadden daar een zomerhuis. Er zou een grote familie-bijeenkomst zijn, waar al hun kinderen en kleinkinderen naar toe zouden komen. Met mams en haar als gasten. Misschien mocht ze wel in een tent slapen met een paar meisjes van haar leeftijd! 't Leek haar een geweldig avontuur.

Ze had nog nooit in een tent geslapen . . .

„Daar is het tankstation,” zei oom. „Twintig minuten pauze voor iedereen. Marientje mag de polka dansen om alle kriebels uit haar benen te halen.”

„'k Zou nog liever . . . Met zo'n hitte . . . 'k Ga me lekker met koud water besproeien.”

„En je keeltje nat maken met „Seven Up”?”

„Alstublieft! M'n tong plakt aan m'n gehemelte!”

„Daar merk ik anders niet veel van. De praatjes gaan er bij jou evengoed om door,” plaagde oom. „Au, wat prikt die woedende blik in m'n rug!”

„Net goed, 't is uw verdiende loon.”

Daar reden ze het erf van het tankstation op.

De pompbediende kwam aanlopen.

Terwijl oom met hem besprak wat er met de auto gebeuren moest,

liepen de dames meteen naar het vertrek waar ze zich konden verfrissen.

Marientje liet de koudwaterstraal over haar armen lopen. Lekker was dat!

Mams diepte een washandje op uit haar toiletas en gaf het haar. Ziezo, zij kon er weer tegen.

De „Seven Up”, die de pompbediende uit een koelkast haalde, viel er ook goed in en uit tantes onuitputtelijke voorraad kwamen pindakoeken te voorschijn.

„Wat zouden we zonder jou moeten beginnen,” zei oom tegen zijn vrouw.

„Niet veel,” zei mams, die elk moment van deze reis genoot.

Tante lachte een beetje.

„We doen allemaal wat,” zei ze. „Peter rijdt ons, jij leest meestal de autokaart hoe we moeten rijden, Marientje houdt ons met haar babbeltjes wakker en ik zorg, dat we onderweg niet van honger bezwijken . . .”

„Zo is 't,” zei oom, „en willen de dames nu maar weer in de diligence stappen? Dan kan ik de paarden weer laten draven . . .”

„Nog even vlug m'n handen wassen, die zijn zo kleverig geworden van de koeken,” zei tante, „k ben zó terug . . .”

Maar oom hoorde dat niet, hij liep al op de „diligence” toe en nam z'n „koetsiersplaats” in.

't Was nu moeders beurt voorin te zitten en Marientje stapte door het achterportier naar binnen, om op de achterbank plaats te nemen. Ze trok het portier achter zich dicht, omdat er juist een auto aan kwam rijden, die tanken wilde.

Oom hoorde het portier dichtslaan en startte meteen om weg te rijden.

Mams en Marientje dachten, dat hij even plaats wilde maken voor de andere auto. Maar tot hun grote verbazing reed hij meteen door, de weg op . . .

Marientje wilde net roepen: „Oom, tante Betty is nog niet in de auto!” toen mams lachend naar haar achterom keek. Met een knip-oogje legde ze een vinger tegen haar mond, om te beduiden, dat ze zich stil moest houden.

Marientje proestte het bijna uit. Ze sloeg de hand voor haar mond

en had moeite zich stil te houden.

Juist toen oom flink de vaart erin wilde zetten, zei mams doodbedaard: „Zeg Peter, zou jij je vrouw ook maar niet meenemen? Wat zouden we zonder haar moeten doen?”

Verschrikt keek oom achterom en zag de lege plaats op de achterbank.

„M'n lieve tijd,” riep hij, „waar is Betty?”

„Nog bij het tankstation. Ze ging even haar handen wassen . . .”

Oom Peter zei niets, maar stopte en draaide de wagen. Er was gelukkig niet veel verkeer, omdat ze niet op een hoofdweg reden.

„Oei, dit is niet te best. Wat zal ik op m'n kop krijgen,” zei oom met een benauwd gezicht. „Ik dacht niet anders, dan dat jullie er alle drie al inzaten.”

„U kunt wel denken, dat uw neus van koek is en dat is ook niet zo,” lachte Marietje.

Maar oom was niet in een stemming om grapjes te maken, dus hield ze zich verder stil.

Daar stond tante, bij de inrit van het benzinstation.

„Wel ja,” zei ze boos, toen oom stopte, „dat rijdt maar weg zonder mij! En ik dacht nog wel, dat jullie mij niet missen konden . . .”

„Dat kunnen we ook niet,” zei oom, „en daarom komen we spoorlags terug. Met honderdduizend verontschuldigungen, dit was

een vergissing!"

Tante bromde nog wat na, maar toen Marientje haar met een klapzoen op beide wangen op de achterbank ontving, lachte ze. En toen ze hoorde hoe het gekomen was, zakte de boze bui dadelijk. Even later barstten ze allemaal in lachen uit.

„Hoi!" riep Marientje, „deze keer was ik niet zoek, maar u! 'k Zal u maar met een wasknijper aan ons vastmaken!"

„'t Is me wat," lachte oom Peter. „Eerst moet ik voor de broodjes terug, dan voor m'n vrouw! Nu is 't welletjes geweest, mensen!" „Driemaal is scheepsrecht," zei Marientje, „dat was het bij mij ook. Drie keer zoek en drie keer terechtgekomen¹. Er komt dus beslist nog één keertje iets bij, oom, rekent u daar maar op . . ."

„Twee keer is meer dan genoeg," zei oom Peter. „We willen vanmiddag over de grens van Canada en bij de Niagara zijn. Nu geen oponthoud meer, behalve in Geneva om te lunchen."

De weg liep nog steeds langs het meer.

„Lake Seneca," las mams van de kaart. „Aan het eind hiervan zie ik Geneva liggen."

„De Seneca's waren Indianen, die vroeger in deze streek woonden," vertelde tante aan Marientje. „Hun stam hoorde bij de Iroquois². Het was de meest oorlogszuchtige stam die bestond."

Je kon het je haast niet voorstellen, dat hier Indianen op het oorlogspad waren geweest. Het zag er nu allemaal zo vredig uit.

Het werd nóg warmer die dag, zoals oom al voorspeld had. Maar er was ook wel zoveel onderweg te zien, dat niemand erover zeurde.

Meren, rivieren, bossen, rotsen met watervalletjes wisselden elkaar af.

En . . . als het wat àl te bar werd, kwam de eau de cologne fles van tante op de proppen. Daarvan werd dankbaar gebruik gemaakt.

„Toch maar goed, dat jullie mij nog meegenomen hebben," plaagde tante oom Peter, toen hij zich weer eens lekker verfrist had. „Wat

¹ Zie: „Marientje in Amerika".

² Irrekwoiz.

had je zonder dit flesje moeten doen?"

Marientje grinnikte.

„We hadden eigenlijk niets moeten zeggen,” lachte ze. „k Zou ooms gezicht wel eens hebben willen zien, als we zonder u in Geneva aangekomen waren.”

Ze stopten niet lang voor de lunch, hoewel het in het luchtgekoelde restaurant lekker zat.

Maar toen ze naar buiten gingen, was het zo loeiheet, alsof ze in een oven kwamen!

Buffalo! Ze moesten een eind dwars door die grote, drukke stad. Toen kwamen ze over een lange brug, de „Vredesbrug”, die Amerika met Canada verbindt.

„Let eens goed op, Marientje, links is het grote Eriemeer en rechts de Niagararivier, die in dat meer uitmondt. Straks rijden we een heel eind langs die rivier naar de watervallen.”

Ze rekte haar hals uit, om alles goed te zien.

Aan het eind van de lange brug wachtte de douane. De paspoorten en autopapieren moesten bekeken worden. Maar gelukkig duurde dat niet lang. De douane liet hen gaan met een vriendelijk:

„Have a nice trip and enjoy Canada!”¹

„Thank you,” zei Marientje, „I will!”²

En zo reden ze Canada binnen. De tocht ging verder langs een weg, die door een geweldig groot en uitgestrekt park liep.

Bijna aldoor reden ze langs de Niagararivier, die hier nog kalm en vreedzaam stroomde. Kano's, roeibootjes, zeilboten en vrachtscheepjes voeren op de brede oppervlakte.

„Is het niet gevaarlijk hier?” vroeg Marientje. „Als ze nu eens naar beneden storten bij de watervallen . . .”

„O, ze zorgen heus wel, dat ze daar niet in de buurt komen,” zei tante.

Hoewel het al midden juni was, stonden hier de kastanjabomen nog met hun kaarsjes en bloeiden en geurden de seringén.

Er waren grote grasvelden langs de rivier. Groepjes mensen zaten daar te picknicken, op de grond of aan tafels met lange banken.

¹ Hèv e nais trip end endzjoi Canada: Goede reis en geniet van Canada.

² Senk joe, ai wil: Dat zal ik.

Over de rivier heen waaide een koel briesje, dat het warme viertal in de auto heel welkom was.

„Zullen we eerst ons plaatsje voor de nacht gaan bespreken?” vroeg oom. „Dan kunnen we ons wat gaan verfrissen en onze bagage daar achterlaten. Het verdere van de dag hebben we dan helemaal voor onszelf.”

't Leek hun allen een goed voorstel.

En omdat ze zo vroeg in de plaats „Niagara Falls” waren, lukte het gelukkig ook gauwer dan de avond ervoor om onderdak te vinden. Zodat ze een halfuurtje later al bij de watervallen aankwamen.

4. DE NEVELVROUW

Zo stond Marientje dan werkelijk bij de Niagarawatervallen. Sprakeloos keek ze naar die geweldige, witschuimende watermassa's. Ze stortten met een donderend geraas over de rotswand naar beneden.

Was dat nu dezelfde kalme rivier, waar ze vandaag langs gereden waren?

De Niagararivier viel hier wel zestig meter omlaag over de steile rotsen en stroomde in de diepte, wild kolkend, verder.

Waar het schuimende water naar beneden kwam, stoof het als een nevelwolk van fijne waterdruppeltjes weer naar boven. Tot hoger dan de rivier! Je kon die fijne waterspatjes op je gezicht voelen. En daarom was het er toch een beetje koel. Na de hitte van de reis vonden ze dat heerlijk!

Ze wandelden steeds langs de rivierkant, door het Victoriapark. Het stond er vol met bloeiende bomen. En wat een bloemen!

„Maar goed, dat hier een muurtje is,” zei Marientje, „wat is het hier steil! Hu, stel je voor, dat je naar beneden valt! Het lijkt wel of het water kookt daar in de diepte. Je zou lekker meegesleurd worden, denk ik.”

Toen ze al een heel eind gelopen hadden, ploften ze op een bank neer. Om uit te rusten en te genieten van het vallende water.

Ze hadden vandaar een prachtig gezicht op de beide watervallen. Op de Amerikaanse, die aan de overkant lag, in Amerika. En op de Canadese, die de vorm van een hoefijzer had, in Canada.

Marientje zei: „Wat grappig, dat beide landen elk een waterval hebben. En dat ik nu hier in Canada ben en dat aan de overkant Amerika is.

Ze keek naar de Horseshoefalls¹.

Daarboven, verderop in de rivier, lagen als donkere plekken een paar rotseilandjes. Die lagen eigenlijk ook midden in kleine, woeste watervalletjes. Daar viel de rivier al een beetje naar beneden.

„Hé oom,” riep Marientje, „het lijkt wel of daar een boot in die kleine watervallen ligt. Kijk, dat zwarte ding. Daar, vlak bij dat grote rotseiland!”

Ze wees het hem.

„O ja,” zei oom, „die schuit ligt er al lang. Een paar jaar geleden voer een sleepboot op de Niagararivier, waar die nog kalm stroomt. Hij trok deze ijzeren schuit. Dat ging goed tot de sleepkabel brak. Het lukte niet, de schuit weer vast te maken. Die dreef toen stuurloos met de stroom mee in de richting van de watervallen. Het ging hoe langer hoe vlugger. Er waren twee mannen aan boord. Die konden niet zwemmen. Ze durfden er niet af te springen. De stroom was daar trouwens ook veel te sterk. Honderden mensen keken op de rivieroever angstig toe. Hoe zou dat aflopen? Zou de schuit met die twee mannen over de rand tuimelen? Dan zouden ze zeker omkomen. Gelukkig behielden die beide mannen hun tegenwoordigheid van geest. Toen de schuit vlak bij dat laatste rotseiland dreef, openden ze een luik. Het water stroomde door die opening naar binnen. Toen zonk de schuit op een ondiepe plaats. Ze bleef tegen die rotsblokken aangedrukt liggen. Zo konden ze op het eilandje klimmen. De beide mannen waren voorlopig gered. Het heeft nog wel heel veel moeite gekost hen daar vandaan te krijgen. Maar ten slotte zijn ze door middel van een helikopter gered. En de ijzeren schuit ligt er nog steeds, zoals je ziet. Die kan er niet weggehaald worden. De rivier is daar beslist onbevaarbaar.”

Marientje sprong op. Ze was alweer uitgerust. Over het muurtje

¹ Hósjoeefs: Hoefijzerwatervallen.

keek ze naar de rivier.

„Maar daar beneden vaart wèl een stoombootje,” riep ze verbaasd, „is dat dan niet gevaarlijk, oom? Het water is daar toch ook heel wild?”

Oom kwam bij haar staan.

„Nee,” zei hij, „gevaarlijk is het niet. Dat bootje vaart daar 's zomers elke dag heen en weer. De kapitein weet precies hoe hij moet varen om die waterkolken te vermijden. Kijk, hij vaart in een zigzag. Straks komt hij precies op de plek daarginds uit, aan de voet van de watervallen. Zeg, zou je mee durven gaan voor een tochtje? Dan zie je de watervallen van beneden. En dat is reusachtig mooi.”

Marientje weifelde. 't Leek haar wel leuk. Maar . . . zou het echt niet gevaarlijk zijn?

„Dan zou ik het je beslist niet vragen,” zei oom.

„Nou, als u meegaat en moeder en tante, dan durf ik ook wel. Het lijkt me toch wel fijn avontuurlijk.”

Maar moeder en tante bleven liever rustig in de schaduw zitten. Er was daar ook genoeg te zien en te genieten.

„Gaan jullie maar gerust. Wij wachten hier wel tot jullie terugkomen.”

„Kijkt u dan naar ons, als wij daar beneden varen?”

„Dat doen we. En we zwaaien met deze hoofddoek. Veel plezier!”

„Dag.” wuifde Marientje en huppelde naast oom weg.

Daar beneden varen leek haar enig en griezelig tegelijk. Maar als oom meeging, zou het heus wel in orde zijn.

O, wat beleefde ze toch weer veel vandaag! Van pure vreugd maakte ze een luchtsprong. Ze verzong een versje, half Hollands, half Engels:

„Hiep, hoi, ik ben in Canada
en bij de Niagara.

Hiep, hoi, hoi, hoi!

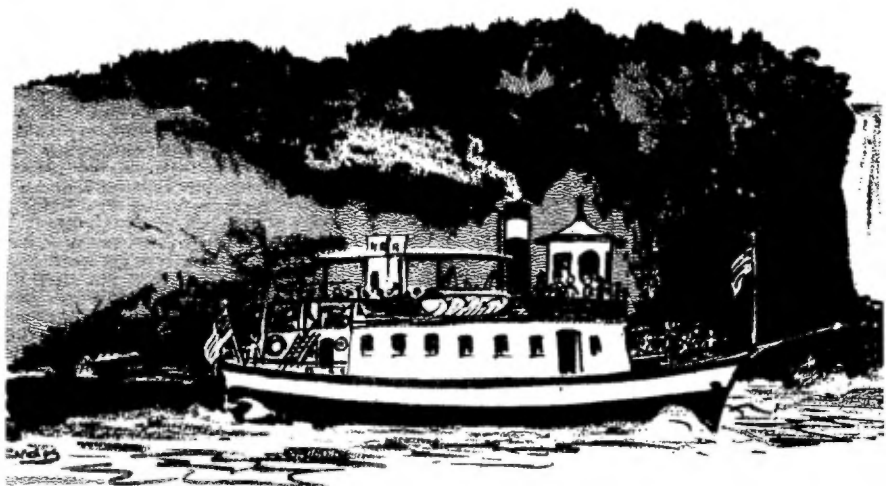
O boy, o boy, o boy,

what a great joy!¹

Jongens, jongens, 't is zo fijn,

op zo'n grote reis te zijn!”

¹ O boi, wat e greet (g als zachte k) dzjoi: Jongens, wat een groot plezier.

Oom lachte. Hij had schik in zijn vrolijk reisgenootje.

„Al word je een heel oud dametje, dit vergeet je vast en zeker niet,” zei hij.

„Nooit, nooit, nooit,” zong Marientje.

Opgewonden pakte ze hem bij de hand. „Vlug oom, daar ligt de boot bij de aanlegplaats.”

Maar er was nog tijd genoeg.

Op het voorschip kregen ze een plaatsje. Daar konden ze alles fijn zien.

Alle passagiers kregen gele regenjassen met capuchons te leen. Dan werden ze niet zo nat van het neervallende en opspattende water.

De naam van de boot was: „The maid of the mist”.

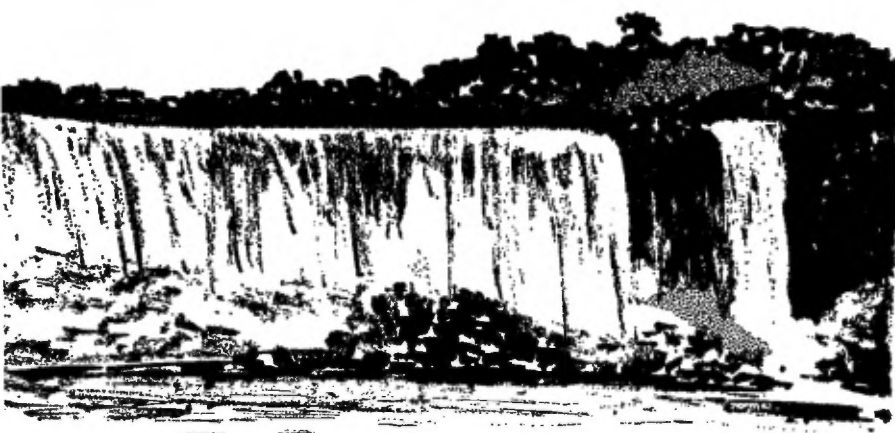
„Betekent dat: „De meid van de mist”?” vroeg Marientje.

„Je kunt beter „De nevelvrouw” zeggen,” vond oom.

Dat vond Marientje een prachtig woord.

„De nevelvrouw,” zei ze zachtjes in zichzelf. Wat klonk dat geheimzinnig!

Er waren heel wat mensen aan boord. En gezellig veel kinderen. Vol spanning keek ze toe hoe „The maid of the mist” loskwam van de trossen.

Langzaam koerste de kapitein schuin naar de overkant. Eerst langs de Amerikaanse vallen en daarna ging het op de Canadese af. Een meisje met een lange, donkere paardestaart maakte een praatje met Marientje. Ze babbelden over van alles en nog wat.

„Hoe heet jij?” vroeg Marientje.

„Candy. En jij?”

„Marientje.”

„Wat een vreemde naam.”

„Een Hollandse,” zei Marientje.

„O, kom je daar vandaan? Enig!” riep Candy. „Wij wonen in Texas.”

„Enig!” riep Marientje op haar beurt. „Daar zijn cowboys, hè?”

„Ja,” knikte Candy trots. „Zeg, mijn vader heeft beloofd de geschiedenis van „The maid of the mist” te vertellen. Wil je 't ook horen?” vroeg ze aan Marientje.

„Graag.”

Candy verdween om haar vader te zoeken. Even later kwam ze terug met een reus van een man. Lachend kwam hij op oom en Marientje af.

„Candy heeft zeker een beetje over me opgeschept,” zei hij. „dat doet ze altijd.”

En hij trok zijn dochtertje plagend aan haar paardestaart.

„Ik schep niet op,” zei Candy, „het is waar, u kunt mooi vertellen! U hebt het mij beloofd. Dit meisje uit Holland wil het ook graag horen.”

„Okee dan,” zei Candy's vader en begon.

„Mijn moeder is in Canada geboren. Van haar heb ik de legende van „The maid of the mist” gehoord.

Honderden jaren geleden woonden hier, aan beide kanten van de Niagara, Indianenstammen.

Twee jonge Indianen kregen hetzelfde meisje lief. Ze maakten er ruzie om, wie van de twee met haar trouwen mocht. Het meisje hield van de één veel meer dan van de ander. Maar de beide jongemannen hadden besloten om haar te vechten. Wie het won, zou haar als zijn vrouw mee mogen nemen.

Ze vochten het uit op een eiland in de rivier, een eind van de plaats waar de Niagara naar beneden valt. De ene Indiaan werd in het gevecht gedood. Het was de jongeman van wie het meisje het meest hield. Toen ze dat hoorde, werd ze heel bedroefd. Want ze wilde eigenlijk niet met de ander trouwen. Ze nam een kano om ver weg te vluchten. Maar het wild stromende water trok haar kano mee de andere kant op. Zo tuimelde ze met het water over de rand naar beneden en verdronk.

En nu is ze nog steeds te zien als een nevelfiguur. Aan de voet van de waterval, waar de waternevel opstijgt naar boven. Ze houdt haar armen omhooggestrekt. Naar haar is deze boot genoemd.”

„Is het echt waar, dat je haar nog kunt zien? Dan ga ik straks goed kijken,” zei Marientje.

„Zullen we doen wie haar 't eerst ziet?” vroeg Candy.

„Okee, wedstrijd Texas-Holland!” zei Marientje.

Maar toen ze bij de watervallen gekomen waren, zagen ze niets. Hoe de beide meisjes ook keken, alle waterstromen leken op elkaar. Geen nevelvrouw te bespeuren.

Ze moesten hier de jassen wel goed dichtdoen en de capuchons opzetten. Zo stoof en spatte het neervallende water!

En je moest hier hard schreeuwen om elkaar te verstaan. Het water bruiste en klaterde en maakte een oorverdovend lawaai.

„Vanavond, als de schijnwerpers hun licht hierover laten schijnen,

kun je haar beslist zien," zei Candy's vader.

„Gaan we dan vanavond nog even ernaar kijken, oom?" vroeg Marientje vol spanning. „Ik zou toch zo graag de nevelvrouw willen zien."

„Als je moeder 't goedvindt," zei oom.

Marientje vond het jammer, dat de boot weer aanlegde. Ze had nog wel uren in die wondere wereld van waterkolken en vallend water willen varen. En vooral om de nevelvrouw te ontdekken. De wedstrijd Texas-Holland bleef nu ook onbeslist. Maar dat was natuurlijk helemaal niet zo erg. Wel jammer, dat het leuke meisje Candy er die avond niet bij kon zijn. Zij reisde na de boottocht met haar vader verder naar het noorden, om haar Canadese grootmoeder te bezoeken. Ze moesten dus meteen afscheid nemen.

Marientje bedankte Candy's vader voor het mooie verhaal.

„Come and see us in Texas,"¹ zei hij.

Nou, Marientje zou best eens in het land van de cowboys willen kijken. Maar voorlopig was ze daar nog mijlenver vandaan.

Ze had zoveel te vertellen, toen ze bij mams en tante terugkwamen, dat ze over haar eigen woorden viel.

„En mag ik vanavond opblijven om de nevelvrouw te zien?"

„Waar heb je het nu toch over?" vroeg mams. „Wie is de nevelvrouw?"

Marientje vertelde het verhaal zo goed mogelijk na.

„En Candy's vader zegt, dat je haar 's avonds goed kunt zien. Ja, mams, mag het?"

„O, daarom hadden jullie geen tijd om naar ons te kijken . . . En wij onze armen maar moe zwaaien . . ."

Oom Peter en Marientje keken elkaar aan. Ze hadden helemaal vergeten naar boven te kijken, naar tante en mams. Dat kwam door die nevelvrouw. Die had hen betoverd, al hadden ze haar niet gezien.

„Niet aardig van ons," zei ze.

„Zo erg is 't niet, hoor. Als je maar genoten hebt!" zei tante.

„Nou en of. Mag het mams?"

Het mocht.

¹ Kam end sie as in Texas: Kom ons in Texas eens opzoeken.

„Als je dan maar drie uur in een kwartier slaapt om het weer in te halen! Want morgen hebben we ook nog een heel lange tocht voor de boeg.”

Marientje voelde zich echt groot, dat ze mocht opblijven. En wat dat slapen betrof . . . die drie uur in een kwartier . . . dat zou ze best voor elkaar krijgen!

5. MARIENTJE ZIET DE NEVELVROUW

Het liep tegen de avond.

Ze merkten ineens, dat ze honger begonnen te krijgen.

Een eind verderop, aan de rand van het park, was een restaurant met een overdekt balkon. Daar konden ze de watervallen nog zien. Het leek hun een heerlijke plaats om te gaan eten.

Er stonden geel geschilderde rijtuigjes met kleine paardjes ervoor te wachten op passagiers. Open rijtuigjes met een rood of blauw dakje, dat versierd was met franje.

Tante fluisterde oom wat in het oor. Die knikte.

Wat hadden die twee voor geheimzinnigs?

„Fluisteren in gezelschap is verboden,” zong Marientje.

„Pech gehad,” zei tante. „We zijn anders juist bezig een leuk plannetje te bespreken. Ophouden dan maar, Peter . . . ’t mag niet meer van Marientje.”

„Verbod door mij opgeheven,” zei Marientje plechtig, „maar dan ook meteen alles aan ons vertellen . . .!”

„Vooruit dan maar! ’t Zou ook jammer zijn, als het niet doorging,” vond tante.

„Nu, hoe zouden jullie het vinden om straks na het eten, voor het helemaal donker wordt, een ritje in zo’n rijtuigje te maken? Daarna kunnen we nog een klein poosje naar de verlichte watervallen kijken. En dan niet te laat naar ’t motel terug.”

„Hoi, hoi, wat bedenkt u toch altijd heerlijke dingen,” juichte Marientje en vloog tante om de hals. „Rijden in zo’n open rijtuig!

Machtig!"

„Alsof je al niet twee dagen lang uit rijden bent," plaagde oom. „Nou ja, dat is natuurlijk ook fijn. Dat is op reis zijn in de auto. Maar in zo'n rijtuigje heb ik nog nooit gereden. 'k Heb er best zin in, achter zo'n leuk klein paardje... Misschien mag ik wel op de bok!"

„Eerst maar flink eten, anders rol je er nog af."

Ze boften. Er was nog een tafeltje vrij aan de rand van het balkon. Ze zagen, hoe de avondzon het water goudachtig geel en rood kleurde.

Terwijl ze op het eten wachtten, zat Marientje wat soezerig voor zich uit te kijken. Ze zat na te genieten van alles van deze dag. Het leek wel een droom, dat ze hier was. Stel je voor, dat ze de nevelvrouw vanavond zou kunnen zien...

„Je valt toch niet in slaap?" vroeg mams. „Anders is het misschien toch beter, dat we straks naar 't motel gaan."

Marientje schrok op. „O nee, mams, ik ben klaar wakker!" Verbeeld je, dat ze niet zou mogen opblijven... Ze móest de nevelvrouw zien!

Het eten smaakte de hongerige reizigers best. En wat zaten ze daar gezellig!

Er reden veel rijtuigjes voorbij. Het geklikklop van de paardjes klonk langs de weg. Marientje kon haast niet wachten, tot ze zelf ook in zo'n feestelijk, kleurig voertuigje mocht rijden.

„Ik zie je al zo ongeduldig kijken... We zullen maar geen ijsje meer toe eten, dan zijn we gauwer klaar," plaagde oom.

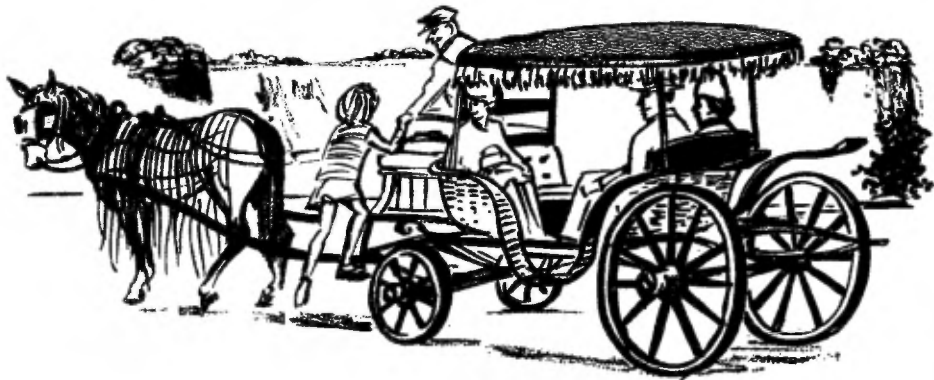
Meende hij dat? Ze zag zijn pretogen en zei: „Ik heb tijd genoeg om wel twee ijsjes te eten!"

„Die krijg je niet, want die kleine paardjes kunnen geen Hollebollegijzen trekken!"

„Plaagoom!" kaatste Marientje terug.

Na het eten wandelden ze naar zo'n geel geverfd rijtuigje. Het had een korenblauw baldakijn met goudgele franje. De kussens op de banken waren helderrood. Het paardje droeg een dek van rode en gele geknoopte koorden over zijn rug.

De oude koetsier had een gerimpeld, vriendelijk gezicht. Toen

hij hen naar zich toe zag komen, nodigde hij hen met een zwierig gebaar uit om in te stappen.

„De jongedame wil zeker graag voor op de bok?” vroeg hij.

Mariantje stond verbluft te kijken. Hoe wist hij, dat ze dat nu juist zo graag wou? In een wip was ze er al op.

Toen de anderen ingestapt waren, ging hij naast haar zitten en nam de teugels in zijn oude, gerimpekte handen. Hij klakte met z'n tong. Het paard trok aan.

Terwijl het dier rustig voortstapte, vertelde de koetsier, dat hij z'n leven lang al bij de watervallen had gewoond. Hij wikde er ook niet meer vandaan. Nooit kreeg hij er genoeg van.

In de winter kon het er zó koud zijn, dat die vlugstromende, schuimende watermassa tot lange ijsbaarden bevroor. Je kon het je haast niet voorstellen, maar dan hingen er meterslange ijspegels, waar nu het water neerviel.

Hij vertelde van de Indianen, die er vroeger woonden.

„Weet je wel, wat de naam Niagara betekent?” vroeg hij aan Mariantje.

Ze schudde haar hoofd.

„De Iroquois gaven de rivier de naam, die in hun taal betekent: „die het water donderend naar beneden laat vallen”.”

„Mooi bedacht,” vond ze. Het water maakte immers een grommend geluid, als het rommelen van de donder . . .

„Ik heb op school pas over de Iroquois geleerd,” zei ze.

Hij vertelde nog veel meer. Ook van die dwaze mensen, die het

gewaagd hadden, om in een sterke, houten ton te kruipen en zich dan van boven naar beneden te laten rollen.

„Hu,” griezelden Marientje, „wie doet dat nu voor z'n plezier? Waarom deden ze dat?”

„Och, om te kunnen bluffen, of om een weddenschap. Maar al waren die tonnen nog zo sterk, ze vielen toch te pletter en de waaghalzen verdronken. Nu is het streng verboden.”

„k Zou het voor geen miljoen dollar doen,” zei Marientje.

De koetsier hoorde aan haar uitspraak, dat ze geen Amerikaans of Canadees meisje was.

„Waar kom je vandaan?” vroeg hij.

„Uit Holland.”

„Wel, wel,” zei de oude man, „mijn zoon heeft in de laatste wereldoorlog meegevochten om jullie land te bevrijden. Hij vond het zo'n mooi land! Nog altijd krijgt hij brieven daar vandaan. Dat vind ik nu eens leuk, om een Hollands meisje in mijn wagen te rijden. Jullie hebben geen watervallen, hè?”

„Nee,” zei Marientje, „en daarom zijn we vandaag hier om ze te zien.”

„Ik zal je een kleine herinnering aan deze tocht geven,” zei hij. Uit zijn zak haalde hij een speldje. Daar stond op: I visited the Niagara! ¹ Er stond een plaatje van de watervallen op.

Marientje was erg verrast.

„O, dank u wel,” riep ze, „wat fijn! Voor mijn speldjesverzameling!”

Ze spelde het meteen op haar jurk.

Oom vroeg de koetsier te stoppen. Het was al donker geworden. Hij betaalde de oude man en gaf hem wat meer dan hij vroeg. Omdat hij hun zoveel fijne dingen over de watervallen had verteld. De koetsier keek blij en wenste hun een goede reis.

„Ik zal mijn zoon vertellen over m'n Hollandse passagiers,” zei hij. Toen zette hij z'n paardje aan en reed weg.

Het lichtspel van de stralen van de schijnwerpers op het schuimende water begon net.

Onder een kastanjeboom, die nog vol witte kaarsen stond, gingen ze op een bank zitten.

¹ Ai vizzitid de Naiègere (klemtoon op è): Ik bezocht de Niagara.

Het was al helemaal donker en het was heerlijk koel geworden. Je hoorde niets anders dan het rommelend neervallen van het water. En ondertussen dansten de zich bewegende lichtstralen over de watervallen. Soms bleven ze een poosje stilstaan.

Ze maakten er een spelletje van, welke figuren ze erin zagen.

De een zag weer wat anders dan de ander.

Mams meende een dame te zien met een wijde hoepelrok en lange pijpekrullen. Maar hoe de anderen keken, de hoepelrokdame was voor hen onzichtbaar. Oom lachte mams uit.

Even later riep hij: „Ik zie een hond, die naar beneden springt.”

Hij wees hun waar hij hem zag.

Marientje en tante zagen hem na lang zoeken ook, maar mams lachte oom nu op haar beurt uit.

Tante ontdekte een dansende beer. Nou ja, met een beetje verbeelding kon je die er wel in zien.

„En Marientje, wat zie jij?” vroeg oom.

„Ik zie . . . ik zie . . .”

Haar ogen tuurden naar de plaats, waar ze die middag op „The maid of the mist” hadden gevaren.

„Wat jij niet ziet,” plaagde oom.

Maar Marientje hoorde dat niet eens. Haar ogen dwaalden nog steeds langs de plek, waar ze Candy's vader die mooie legende over de nevelvrouw had horen vertellen.

Waar was de nevelvrouw? Daar, waar het neervallende water op dat ogenblik beschenen werd door een zachtgele lichtstraal?

Ze tuurde en tuurde . . .

En toen sprong ze op en riep opgewonden: „Ja, ja, ik zie de nevelvrouw! Kijk, kijk! Daar staat ze! Met haar armen omhoog!”

De anderen keken in de richting die het opgewonden meisje aanwees. En werkelijk! Daar, waar het neergestorte water als een dichte nevel weer naar boven steeg, zagen ze een figuur als van een Indiaanse vrouw, die naar boven wees . . .

„Daar is ze, daar is ze!” juichte Marientje.

De lichtstralen gleden weer verder. De nevelvrouw was weer in het donker verdwenen.

„Jammer,” zuchtte Marientje, „ik wilde haar net nog even goed bekijken.”

„Maar dat wil deze nevelvrouw denk ik niet,” zei tante.

Marientje was er helemaal opgewonden van.

„Jammer voor Candy, dat die haar niet gezien heeft. En hup Holland! Gewonnen van Texas!”

„Maar dat kan Texas niet helpen, die was er nu niet bij,” vond oom.

Ja, dat was ook zo.

„Iedereen tevreden?” vroeg tante. „Dan stel ik voor om nu maar ons bed op te zoeken.”

Ineens voelde Marientje, dat ze heel moe was en best naar bed wou. Ze stonden op om weg te gaan.

Nog even naar het water kijken . . .

„Vooruit dames,” riep oom, „opschieten, hoor, anders rijd ik alleen weg en moeten jullie maar naar 't motel lopen . . .”

Marientje hing al aan zijn arm.

Wat lagen ze gauw in hun mandje!

Marientje had haar neus nog niet in het kussen gestoken, of ze sliep al.

Midden in de nacht schrok moeder wakker. Wie riep daar toch zo hard?

Ze herkende de stem van Marientje. Die zat rechtop in haar bed.

Ze gilte: „De nevelvrouw, de nevelvrouw . . .! Ze pakt me . . .! Oooh, ik val naar beneden!”

Moeder schudde haar zachtjes wakker.

„Welnee liefje,” zei ze sussend, „de nevelvrouw is hier niet. Ik ben bij je. Ga maar weer gerust slapen.”

„O,” zuchtte Marientje opgelucht, „hè, ik was toch zó bang! Ik droomde, dat ik in de kano van de nevelvrouw zat, en dat die mij beetpakte. Toen vielen we samen over de rand van de waterval naar beneden . . .”

Moeder stapte uit bed en haalde een glas water uit de badkamer.

Marientje dronk ervan en kalmeerde direct. Met een gerust gevoel ging ze weer liggen.

Zonder dromen sliep ze verder.

Drie uur in een kwartier! !

6. DE LAATSTE RUK

De volgende dag wachtte hun nog een lange tocht naar Grand Rapids, waar de familie Halders woonde.

Na de bange droom over de nevelvrouw had Marientje verder heerlijk geslapen.

„Nu heb ik een nacht in Canada geslapen,” bedacht Marientje, toen ze aan het ontbijt zaten. „Moeten we nog veel verder door dit land, oom?”

„Nog een heel eind, maar eerst zullen we een stevig ontbijt nemen. We stoppen niet eerder dan voor een kop koffie in Londen.”

Marientje keek hem ongelovig aan.

„In Londen?” zei ze verbaasd, „dat is toch de hoofdstad van Engeland?”

Oom maakte zeker weer een grapje.

„Jij gaat met mij naar Londen vandaag. Ik beloof het je.”

„Nu breekt mij de klomp. 'k Geloof het maar half,” zei Marientje, „nou, 'k ben benieuwd . . .”

„Leave it to me,”¹ zei oom.

„Ziezo, niets vergeten? Rijden dan maar,” zei oom, toen iedereen genoeg had. „Op naar Londen!”

Marientje wist nog steeds niet of ze oom geloven moest of niet.

Toen ze reden, vroeg ze de autokaart en ging die ijverig bestuderen.

Daar lag Buffalo, daar Niagara Falls. Ze waren nu in Ontario. Ja, dat klopte allemaal. Ze volgde met haar vinger het rode lijntje, dat de weg voorstelde. Nu moesten ze straks langs Hamilton rijden en dan . . . hè ja, daar lag een plaats, die London heette.

„'k Moet u wel geloven,” zei ze, „want ik zie het liggen.”

Tot Hamilton liep de weg af en toe langs het meer van Ontario. Dat leek overigens meer op een zee dan op een meer, vond Marientje. Je kon de overkant niet eens zien.

Onderweg zongen ze veel met elkaar! Hollandse en Engelse gezangen en psalmen en ook veel Hollandse kinderliedjes. Want oom en tante waren nog in Nederland op school geweest. Ze ken-

¹ Lief it toe mie: Laat dat maar aan mij over.

den nog heel wat van vroeger. En wat vonden ze het gezellig om zo met elkaar te zingen.

Marientje bleef midden in een regel steken, toen ze op een wegebord „To London”¹ zag staan.

't Was in London wel even zoeken naar een parkeerplaatsje. Oom reed langzaam om te zien of er ergens plek voor hun auto was. Ze zochten alle drie mee.

Opeens riep Marientje: „O, kijk eens, dat restaurant heet „Peter's Restaurant”! Ik wist niet, dat u hier zo'n ding had, oom Peter!” „Ik ook niet,” zei oom. „Dat is voor mij ook een verrassing! Wat een bof, ik kan er net parkeren. Laten we maar eens kijken, hoe mijn restaurant er van binnen uitziet!”

Hij zette de auto langs de stoeprand en stopte.

Nu, dat was wel dik in orde. En de milk-shake² die Marientje er kreeg, was meer dan lekker.

De eigenaar lachte, toen ze hem vertelde, dat oom ook Peter heette.

„Wel, wel, dan zijn er twee Peters hier op dit ogenblik. Dat moet gevierd worden. Lust je wel een ijsje?”

Zo bofte Marientje maar weer eens door oom Peter.

Ze liepen daarna de drukke winkelstraat even in om naar de Canadese winkels te kijken.

Het werd weer tijd om verder te gaan. Toen ze in de auto stapten, ging oom Peter overdreven uitvoerig de neuzen tellen. „Want,” zei hij, „ik ben niet van plan weer terug te gaan voor een neus-met-wat-er-aan-zit, die achterblijft.”

„Bent u er zelf wel?” vroeg Marientje ondeugend.

„Nou en of! Ik heb eerst m'n eigen kokkerd geteld!”

Ze waren al een eindje buiten de drukke grote stad, toen oom zei: „Betty, wil je eens even op de kaart kijken, hoever het nog naar de Amerikaanse grens is?”

Tante ging haar bril zoeken. Zonder bril kon ze die kleine lettertjes niet lezen.

¹ Toe Londen: Naar Londen.

² Milksjeek: melk, geklopt met vruchtensap.

Ze zocht in haar tas. Geen bril . . .

In het handschoenenvakje van de auto. Geen bril . . .

„Och, Mariëntje, kijk eens even of hij misschien onder de bank is gevallen.”

Mariëntje dook al. Maar nergens zag ze tantes bril.

„Komt er nog wat van?” vroeg oom.

„Ja ja, even geduld, 'k moet eerst m'n bril hebben.”

Oom zette de auto op een parkeerstrook. „Zo, allemaal eerst zoeken naar die bril,” zei hij.

Maar die was en bleef weg.

„Vertel me nu niet, dat die nog in „Peter's Restaurant” ligt,” zei oom dreigend.

Met een benepen stem antwoordde tante: „Ik ben bang van wel. Of hij moet van m'n schoot gevallen zijn bij het uitstappen daar. Dan ligt-ie nog bij de stoeprand, als iemand anders hem niet opgeraapt heeft.”

Oom Peter zei niets.

En niemand zei wat.

Ze stapten weer in.

Oom keerde zwigend de wagen. Terug ging het, naar „Peter's Restaurant” in London.

Mariëntje voelde de lachkriebel omhoogkomen. Maar ze durfde niet te lachen en hield haar lippen stijf op elkaar. Oom keek zo zwart . . .

Maar toen tante even omzag en haar een knipoogje gaf, proestte ze 't ineens uit.

„Ik weet een raadsel,” zei ze. „Wie kan het raden? Drie keer een letter uit het alfabet is scheepsrecht. Welke letter is dat? 't Is Hollands, hoor, geen Engels.”

Ooms gezicht keek al minder zwart. „Nou ja, 't was ook één keer mijn schuld,” zei hij. „Ik raad: drie keer een S: Suffe Mariëntje, Suffe Peter, en Suffe Betty.”

„Mis!” riep Mariëntje.

Na van alles bedacht te hebben gaven ze het op.

„Zal ik het dan maar zeggen?”

„Toe maar,” zei oom.

„Drie keer de B! Luister maar: Broodjes vergeten, tante Betty ver-

geten en nu de Bril vergeten. Drie keer B is scheepsrecht. Ik zei toch al bij de tweede keer, dat er nog één keer wat gebeuren moest?"

„Maar dit moet dan ook de allerlaatste keer zijn,” bromde oom, „anders . . .”

„Moeten we lopen naar Michigan,” zeiden de drie in koor. Toen barstten ze allemaal in lachen uit.

„Onweer verdwenen, de zon schijnt weer,” juichte Marientje. Ze waren inmiddels bij het restaurant teruggekomen. Tot hun stomme verwondering lag de bril in z'n etui nog op de straat bij de stoeprand.

Triomfantelijk hield tante hem omhoog.

Gelukkig kon de reis nu verder zonder stoornissen verlopen.

Bij Sarnia verlieten ze Canada om daarna over een brug bij Port Huron¹ weer in Amerika terug te komen. Ze konden toen nog net een stukje van Lake Huron zien.

„Dit is nu al het derde grote meer, dat we zien,” zei Marientje, „en als we naar het grote meer van Michigan gaan, zie ik het vierde. Zijn er nog meer?"

„Nog eentje,” zei mams. „Ten noorden van Michigan ligt nog Lake Superior² en dan heb je alle vijf gehad. Wij zijn nu al in de staat Michigan. Die ligt bijna helemaal in 't water, tussen die drie grote meren. Kijk maar op de kaart.”

Ja, ze zag het. Twee schiereilanden in de grote meren vormden samen Michigan.

„En wat je niet op de kaart ziet,” zei tante, „is, dat Michigan nog honderden grotere en kleinere meren heeft. Niet voor niets noemen ze deze staat: het land van de duizend meren. En ook wel: waterwonderland.”

Nu kwam de laatste ruk.

Hoe plezierig de reis ook was, toch waren ze blij, toen ze aan het eind van de derde dag Grand Rapids binnenreden. Na een beetje zoeken vonden ze het gastvrije huis van de familie Halders.

Marientje was het eerst uit de auto.

¹ Joeren.

² Sjoe-pi-ri-er: Boven.

De voordeur ging open en oom Edo kwam door de tuin op hen af. Marientje had hem na z'n laatste bezoek aan hen in Groningen, nu drie jaar geleden, niet meer gezien. Maar ze kende hem nog best. Ze vloog hem om de hals en hij zwaaide haar in het rond. „Welkom, lieve schat,” zei hij, „wat ben je gegroeid!”

Toen zette hij haar neer om de anderen tegemoet te lopen.

Inmiddels was tante Nelia ook aan komen lopen. Het werd een hartelijke begroeting over en weer.

„Ziezo, ik heb m'n vrachtje afgeleverd,” zei oom Peter, „en nu ben ik blij voor een tijdje van die plaaggeest Marientje bevrijd te zijn.”

„Is ze zo lastig?” vroeg oom Edo. „Nou, neem haar dan alsjeblijft weer mee terug. Ik heb al plaaggeesten genoeg onder m'n kleinkinderen.”

„Mooi,” lachte oom Peter, „dan kunnen ze elkaar plagen en wie weet is Marientje dan wel heel lief geworden, als ze weer bij ons terugkomt.”

„Plaagoom,” riep Marientje. En ondeugend vroeg ze: „Zult u tante Betty onderweg niet weer ergens laten staan?”

Natuurlijk moest de familie Halders het verhaal horen en samen hadden ze er nog schik om.

Toen oom Peter en tante Betty 's avonds wegreden om naar hun vrienden te gaan, zwaaide Marientje hen net zolang na, tot de auto verdwenen was. Het zou hier best heerlijk zijn, maar ze zou oom en tante toch missen.

Gelukkig dat ze nog weer een poos bij hen zouden logeren voor mams en zij naar Holland teruggingen.

7. HET HUIS AAN HET GROTE MEER

Nadat Marientje en mams oom Peter en tante Betty uitgewuifd hadden, was het al bijna tijd voor het avondeten. Maar eerst werd het huis van boven tot beneden bekeken.

Het grappigst vond Marientje, dat je boven het vuile wasgoed door

een koker naar beneden kon gooien. Het kwam dan in de kelder terecht en viel in een grote mand, die naast de wasmachine stond. Was dat even handig?

De koffers werden ook meteen uitgepakt.

Marientje popelde om de uit Holland meegebrachte presentjes uit te delen. Maar van mams moest ze daar nog even mee wachten, tot Fred en Judy thuis waren.

Fred was student en Judy werkte op een kantoor. Zij waren de enigen, die nog bij hun ouders thuis waren. De andere Halders-kinderen waren getrouwd en hadden zelf kinderen.

Er woonden een paar in Michigan en de rest in andere staten. Die zouden ze pas zien op de grote familiebijeenkomst.

Grappig toch, dat mams hen allemaal al kende van de tijd, dat ze nog klein waren. Omdat mams toen naar Amerika was gekomen en een jaar bij hen in huis geweest was. En later was ze er nog vaak geweest, toen Marientjes vader nog leefde. Omdat die dan voor z'n werk naar Amerika moest reizen. Mams was dan ook langzamerhand een stukje van die familie geworden.

Misschien kwam het wel daardoor, dat Marientje zich er ook dadelijk thuis voelde.

Trouwens, oom Edo en tante Nelia hadden hen ook een paar maal een bezoek gebracht, toen ze in Nederland waren.

En zelf was Marientje, als kleine baby, een tijd lang bij de familie Halders in huis geweest, toen deze nog in New Jersey woonde. Met mams en haar vader. Maar die was niet lang daarna gestorven. En Marientje kon zich natuurlijk niets meer van die tijd herinneren.

Een beetje verlegen werd ze wel, toen een lange jongeman de zitkamer binnenstapte, waar ze op dat ogenblik net even alleen zat. „Hallo, wie hebben we daar?” vroeg hij.

„Marientje Manders,” zei ze.

„Marientje?” deed hij verbaasd. „Je wilt toch niet zeggen, dat jij die baby bent, die eens bij ons logeerde en die ik zo vaak op m'n knie gehad heb?”

„Ik ben nu geen baby meer,” zei Marientje.

„Dat zie ik. Je bent een jongedame geworden! Wel, ik ben blij jou terug te zien. Welkom hier. Ik ben Fred.”

„Dat dacht ik wel,” zei Marientje. „Mams heeft me veel over jullie verteld. Jij was een baby, toen mijn moeder bij jullie in huis was.”

„En nu ook geen baby meer,” lachte hij.

Mams kwam binnen en die twee groetten elkaar hartelijk.

„k Zou je haast niet herkennen,” zei mams. „De laatste keer dat ik je zag, zat je nog op de High School, een jongen die aldoor maar honger had en 't liefst de koekjestrommel van z'n moeder in één keer leeg at . . .”

„Wat dat betreft ben ik nog niets veranderd,” zei hij. „Wat gezellig om jullie hier bij ons te hebben. Vertel eens hoe de reis was. Hebben jullie de Niagara gezien?”

„Ja,” riep Marientje, „en zelfs de nevelvrouw!”

Daar moest Fred meer van weten.

Marientje mocht het vertellen.

„Je hebt warempel al meer gezien dan ik,” zei Fred. „Ik zal de volgende keer als ik er ben ook eens naar haar uitkijken.”

Judy kwam thuis.

Ook zij kon haar ogen niet geloven, toen ze Marientje weerzag na al die jaren.

En mams, omdat Judy zo veranderd was, van schoolmeisje tot dit dametje.

Na het avondeten mocht Marientje naar boven gaan om de cadeautjes te halen.

Voor oom Edo hadden ze een boek met foto's meegebracht van Drenthe, waar hij geboren was. Voor tante Nelia was er een ingelijste Makkumer tegel. Judy kreeg een kralenketting en Fred, de postzegelverzamelaar, een enveloppe met zeldzame Hollandse postzegels.

Iedereen was blij. Mams en Marientje niet minder, toen ze zagen, dat de met zorg gekozen geschenkjes in de smaak vielen.

Oom Edo liet Marientje de achtertuin zien, waar rode klimrozen uitbundig langs het hek groeiden. Achter de garage had hij een rijtje maïs geplant.

„Hé, groeit dat zo?”

Hij liet haar het begin van een maïskolf zien door voorzichtig de bladen wat open te vouwen. Prachtig, zoals die korreltjes om de kolf geplaatst waren.

„Heb je al corn-on-the-cob¹ gegeten?” vroeg hij.

„Ik?” vroeg ze verbaasd. „Ik ben toch geen kip? Die eet mais.”

„Hier eten wij het,” zei hij. „Maar 't is wel een andere soort. We zullen tante Nelia vragen het eens te koken als het rijp is.”

In de tuin van de bureu zag ze naast de garage een boot op wielen!

„Wat moet nu een boot in een tuin? Ha, ha, die is goed.”

„O, dat is hier heel gewoon. Bij heel veel mensen kun je dat zien. Weet je, dat we hier zoveel meren in Michigan hebben? Behalve het hele grote meer dan.”

„Ja, dat weet ik.”

„Nu, vrijdagsavonds gaan veel mensen met hun boot-op-wielen, achter hun auto vastgehaakt, op stap. Of liever, aan de rit. Ze nemen tenten mee of hebben ergens een huisje aan de meren. Daar laten ze de boot in het water glijden. En dan maar varen en vissen de hele zaterdag.”

„Lang niet gek,” vond Marientje. „Hebt u ook een boot?”

„Hier niet,” zei oom, „maar bij het zomerhuis hebben we er twee. Daar zul je nog wel eens in varen.”

„Hoi!” juichte Marientje. „Twee boten? Dan moet u wel héél rijk zijn!”

Oom Edo lachte. „Ze zijn niet alleen van mij, hoor. Eigenlijk van de hele Halders-clan² samen. Maar niemand van de kinderen die niet zwemmen kan, mag in een boot.”

„Dat kan ik gelukkig. Ik heb een paar maanden geleden m'n zwemdiploma gehaald. Mams zei, dat ik anders niet mee mocht naar Amerika, omdat we ook aan het Lake Michigan zouden logeren.”

„Goed zo,” zei oom, „dan mag je erin.”

Ze zaten lang aan de avondmaaltijd. Er was zoveel te vragen en te vertellen.

Oom Edo dankte in het tafelgebed voor de blijdschap, dat ze elkaar terug mochten zien.

Marientje mocht een gezang kiezen. Ze kende nu al heel veel Engelse, die ze op school geleerd had, uit haar hoofd.

Toen ze 's avonds in bed lag, kon ze niet dadelijk slapen. Het was nog zo warm! Ze had enkel een laken over, dat ze ook nog van

¹ Mais-aan-de-kolf.

² Klèn: stam.

zich af duwde.

Beneden zaten de grote mensen de plannen te bespreken. Mariëntje hoorde hen af en toe lachen, als ze oude herinneringen ophaalden.

Ze wipte uit bed om haar reisboek te pakken. Nog gauw even een paar dingen van die dag erin schrijven. Dan kon ze niets vergeten. Ze zette het kussen recht op tegen het hoofdeind en legde het boek op de opgetrokken knieën.

Maar midden in het verhaal over oom Peter's restaurant in Londen en de verloren bril overviel haar de slaap. Toen mams even later boven kwam om iets te halen, vond zij haar slapend, nog half zittend in bed. Het open reisboek was van haar knieën gegleden.

„Kom reiskameraadje, ga er maar eens lekker bij liggen,” zei ze zachtjes, terwijl ze Mariëntje neerlegde en het laken weer over haar heen trok.

Mariëntje mompelde nog iets over: „lopen naar Michigan...” Mams schoot in een lach.

„Je bent er al, hoor,” zei ze, „en je bent er zittend gekomen!”

De volgende dag gingen ze naar het zomerhuis om alles voor te bereiden voor de komst van de rest van de familie. En dat was geen kleinigheid. Als iedereen kwam, zouden ze met vijfendertig mensen zijn. Met Mariëntje erbij gerekend achttien kinderen en

dan nog zeventien grote mensen!

Onderweg probeerde Marientje de namen van de kinderen uit het hoofd te leren. Van de meesten had ze wel een kiekje gezien. Ze wist dus zo'n beetje, hoe ze er uit zagen. Er waren gelukkig een paar jongens en meisjes van ongeveer haar leeftijd bij. Verder wat klein grut en een paar baby's. Wat een gezellige boel zou het worden!

Ze kon haast niet wachten tot ze hen allemaal zou zien. Ze had immers ook nog wat voor hen meegebracht. Daar had ze de afgelopen winter hard voor gespaard.

Voor het oudste meisje van elke familie was er een klederdracht-pop. Die was dan voor het hele gezin bedoeld.

Verder voor iedere jongen een ballpoint met de Martinitoren erop en voor de meisjes een grote blauwe of rode boerenzakdoek om als hoofddoekje te dragen.

Ze had het geld ervoor zelf verdiend met boodschappen doen, schoenen poetsen en allerlei andere karweitjes.

Vijfendertig mensen! Hoe kon je die allemaal bergen?

„Dat zul je wel zien,” zei tante Nelia. „De moeders, baby's en kleuters, oom Edo, Judy en ik in het huis. De mannen en jongens in tenten. En, als het tenminste goed weer is, ook de oudste meisjes in tenten!”

„Joepie!” riep Marientje. „Ik hoor ook bij de oudsten, mag ik dus ook in een tent?”

„Jij ook,” beloofde tante Nelia. „We hebben slaapzakken genoeg. Als het heel slecht weer is, kunnen de meisjes in het onderhuis slapen. Dat onderhuis is helemaal het terrein van de jeugd. Daar eten jullie als het regent en daar kunnen jullie ook allerlei spelletjes doen. Er is een pingpongtafel, die dan meteen eettafel voor jullie is. Maar bij mooi weer eten we allemaal met elkaar buiten aan de grote picknicktafel. Jij en Nancy, Mary, Susan en Lisa zijn de oudste meisjes. Jullie moeten, met de oudste jongens, voor de jongere kinderen zorgen. Ieder krijgt z'n taak en neemt de verantwoordelijkheid voor één jonger kind op zich.”

Het leek Marientje allemaal fantastisch fijn.

Dat Michigan het land van de duizend meren genoemd werd, verwonderde haar nu niet meer. Ze raakte de tel kwijt van de

helderblauwe meren, die ze voorbijreden en waarin de bomen aan de oever zich weerspiegelden.

En het was haar nu ook wel duidelijk, waarom ze auto's passeerden of tegenkwamen, die een boot-op-wielen achter zich aan trokken.

Na een paar uurtjes rijden sloeg oom Edo een smalle zijweg in, die door een heuvelachtig bos liep. Die weg werd hoe langer hoe smaller en hoe langer hoe meer een „wipwapweg”. Op den duur werd het een echt slingerpad.

„Nu zijn we er gauw,” zei tante Nelia.

Marientje keek naar alle kanten of ze het huis zou zien staan. Na een scherpe haarspeldbocht lag het incens voor hen.

„Welkom in ons „Loghouse”¹,” zei oom.

Nauwelijks waren ze uitgestapt, of Marientje schrok zich naar. Met een luid geschreeuw kwamen een cowboy en een Indiaan om de hoek van het huis aanstormen, gevolgd door een iets grotere jongen.

„Surprise, surprise,”² riepen ze.

Lachend kwam hun moeder met een klein meisje aan de hand te voorschijn.

„Dat is zéker een verrassing,” zei oom Edo. „Ik heb me al verwonderd over dat verse autospoor op het pad. Maar nu begrijp ik het!”

Marientje wist niet naar wie ze 't eerst of 't laatst moest kijken. Maar mams omhelsde Patsy, de dochter van oom en tante.

„Eerste ontmoeting met een deel van de „clan”, Marientje,” lachte oom. „Pas op, dat ze je niet meteen ontvoeren. 't Zijn rakkers, hoor!”

Marientje was wel even een beetje beduusd.

Ze hoorde, dat de oudste jongen Jack, de Indiaan Walter, de cowboy Jim en het schattige kleine meisje Jo Ann heette. Aan die hummel verloor Marientje meteen haar hart. Ook Jo Ann was dadelijk goede maatjes met haar.

„We dachten, dat jullie wel wat hulp konden gebruiken,” zei Patsy.

„We zijn vanmorgen vroeg hierheen gegaan. Onze Indiaan Scherp-

¹ Lôghous (g als zachte k): Blokhuis.

² Sepraiz: verrassing.

oog heeft al een tijdlang in een boom zitten uitkijken en luisteren of hij de auto hoorde aankomen. Die van ons hebben we met opzet aan de andere kant van het huis gezet. Het moest echt een verrassing zijn. Met Jack en Walter ben ik alvast begonnen de slaapkamers schoon te maken en Jim heeft een stuk van het erf geveegd. Als we straks allemaal samen even aanpakken, zijn we gauw klaar."

Ook dit huis moest natuurlijk eerst van boven tot beneden bekeken worden.

Het „Loghouse” was helemaal van houten boomstammen gebouwd. Binnen keken ze zo tegen de stammen aan.

„Op dezelfde manier als de pioniers vroeger hun „logcabins”¹ bouwden,” zei oom Edo. „Alleen is dit huis veel groter.” En hoe afgelegen het ook van de bewoonde wereld lag, er was licht en stromend water. In de ruime zitkamer was een grote open haard. Heel grappig vond Marientje het, dat de houten trap naar boven in de zitkamer gebouwd was. Als je die opging, kwam je boven op een galerij. Daar lagen drie van de vijf slaapkamers.

In één van die kamers was een wand met een groen luik, dat met bloemen beschilderd was. Jack liet Marientje zien, hoe je het luik open kon doen en zo naar beneden in de zitkamer kijken.

Er stonden drie bedden.

„Dit is anders de meisjeskamer,” zei hij, „maar bij de grote „clanmeeting”² slapen hier de moeders.”

't Leek Marientje enig om daar eens te mogen slapen. Maar in een tent was natuurlijk véél avontuurlijker en echter!

Aan de voorkant had de „luikjeskamer” een raam, dat uitzag op het grote meer. Trouwens, vanuit de zitkamer zag je ook Lake Michigan. Ook hier kon je zover kijken als je wilde, maar nergens zag je land aan de horizon. Het meer lag als een zilveren zee in het zonlicht.

De duinen waren hier bebost tot aan het strand, met hoge dennen, eiken, esdoorns, berken en nog veel andere soorten bomen.

Het huis stond wel twintig meter hoog boven het water. Je moest

¹ Lógkèbbin: blokhuut.

² Klèmmieting: bijeenkomst van de stam.

aan de voorkant met een houten trap naar beneden, als je naar het strand wilde. De duinen waren hier loodrecht.

Marientje kwam ogen te kort om alles te zien.

Bij de trap naar het strand was een houten terras gebouwd. Lange banken stonden er omheen. De „Stars and Stripes” wapperde er vrolijk aan de vlaggemast.

„Die heb ik gehesen,” zei Jack, „ter ere van onze Hollandse gasten. Hier zitten we 's avonds, als we geen kampvuur op het strand hebben. Iemand vertelt dan een verhaal of we zingen met elkaar. Soms voeren we er een toneelstuk op.”

Aan een houten paal hing een koperen scheepsbel.

„Die wordt geluid, als het etenstijd is. Of tijd om op te staan,” zei Walter.

Een dik touw was vastgemaakt aan een stevige tak van een esdoorn. Daaraan hing een afgedankte autoband. Je kon de benen erdoor steken. Als je in die band zat, kon je verrukkelijk hoog schommelen.

Tussen twee bomen was een hangmat gespannen.

„Wil je die niet eens proberen? Die ligt heel lekker,” zei Jack.

Marientje zag niet, dat hij Walter een knipoogje gaf. Anders zou ze zich wel twee keer bedacht hebben voor ze zich in de hangmat gewaagd had . . .

„O, wat lig ik hier fijn!” riep ze.

De hangmat was dicht bij de duinrand opgehangen. Ze draaide zich op haar zij om over de rand heen te kijken. Hu, wat eng! Net of je zo naar beneden kon vallen . . .

Ze wilde er toch maar liever weer uit. Maar voor ze zich om kon draaien om dat te doen, kreeg de hangmat een duw en begon heen en weer te schommelen.

„Hé, stop dat!” riep ze. Maar die twee plaaggeesten gaven haar de „hangmatceremonie” zoals ze dat noemden.

Steeds steviger waren de duwen die ze het ding gaven. En steeds hoger schommelde Marientje heen en weer. Voor haar gevoel kon ze er elk moment uittuimelen op het strand in de diepte.

Ze klemde zich met beide handen aan de knopen van het touwnet vast en gilte: „Hou op, hou op!”

Maar ze wisten van geen ophouden. Ze moesten eens even weten,

wat ze aan dat Hollandse meisje hadden. Of het een bangerd was of niet . . . Zij wisten trouwens, dat het geen kwaad kon. Maar dat wist Marientje niet!

Die klemde zich nóg steviger vast. Hoewel haar hart van angst bonsde, gaf ze geen kik meer. Ze had ineens door, wat die twee wilden. Nou, háár kregen ze niet klein!

„Okee,” zei Jack tegen Walter, „laat maar gaan.”

Opgelucht sprong Marientje op de grond.

„Squaw¹ opgenomen zijn in de stam,” verklaarde Scherpoog plechtig. „squaw dappere vrouw zijn.”

„Squaw erg vereerd zijn,” speelde Marientje haar rol mee, nog wel een beetje bleek om de neus.

Als teken van het verbond trok Scherpoog een veer uit z'n hoofd-
tooi en overhandigde die aan haar.

Marientje maakte die met een haarschuifje in het blonde haar vast. „Gelukkig maar dat er nog meisjes komen,” dacht ze in stilte. „dan zullen wij de jongens wel eens even te pakken nemen. Wacht maar . . .”

Ze pakte Jo Ann op, die de armen om haar hals sloeg. Met het

¹ Skwô: Indiaans woord voor vrouw.

kindje ging ze naar binnen.

Jack, Scherpoog en de cowboy Jim bleven buiten. Zij hadden tot taak gekregen de dode takken op de voetpaden om het huis heen op te ruimen.

Marientje bood in huis haar hulp aan.

„Hebben die ondeugende jongens je de hangmatproef gegeven?” vroeg Patsy, die vanuit een slaapkamer alles gezien had.

„Ja,” antwoorde Marientje. „Ik vond het wel eng zo boven het strand. Maar ik ben tenminste opgenomen in de „clan”.

„Het kan gelukkig geen kwaad. Anders zouden we die hangmat wel een andere plaats geven. Zonder die proef hadden wij je trouwens heus ook wel tot onze „clan” toegelaten. Jouw moeder hoort er al zo lang bij en we vinden het allemaal fijn, dat jij er nu ook bij hoort. De andere kinderen zijn erg nieuwsgierig naar je.” „En ik ook naar hen,” zei Marientje. „’t Is wel fijn dat er een paar meisjes van mijn leeftijd komen. Dan kunnen we samen die plaaggeesten aan.”

„Laat je maar niet op de kop zitten door mijn jongens,” zei Patsy. „Ze zijn zo kwaad niet, dat zul je vanzelf wel merken.”

Nu er zoveel helpende handen waren, ging het werk vlot.

Oom Edo zette gazen horren voor de ramen en de deuren. Ook rondom de open veranda. Dan konden daar een paar mannen slapen bij mooi weer.

De dames hingen het beddegoed te luchten en zetten veldbedden voor de kleintjes klaar. Voor de allerkleinsten stonden er een paar kinderledikantjes.

Marientje mocht de keukenkastjes schoonmaken en weer inruimen. Jo Ann dribbelde om haar heen. Die twee vermaakten zich best met elkaar.

De lunch gebruikten ze aan de houten picknicktafel buiten. ’t Was een reusachtig lange tafel met banken er omheen. Daar konden heel wat mensen aan zitten.

Jack, Walter en Jimmy maakten allerlei grapjes met Marientje of lieten haar raadsels raden. ’t Was toch best een leuk stel.

Marientje genoot van het gezellige met elkaar eten van dit groepje grote mensen en kinderen. Als het nu al zo leuk was, hoe zou het dan wel niet zijn, als de anderen er ook nog bij waren?

8. DE „CLAN” KOMT BIJEEEN

Een paar dagen later was het de dag, dat de clan in het „Loghouse” bijeen zou komen.

Al vroeg in de morgen vertrokken oom Edo, tante Nelia, mams en Marientje, Fred en Judy uit Grand Rapids om alles nog zoveel mogelijk in orde te brengen.

Fred ging in zijn eigen auto. Die was volgeladen met allerlei etenswaren en enorme grote kookpannen, die tante Nelia geleend had. Ook waren er een paar tenten bij en slaapzakken.

Marientje mocht met hem meerijsen.

Fred had in de zomermaanden een baantje om het geld voor zijn studie te verdienen. Maar hij had nu ook een paar dagen vakantie, zodat hij het feest van de clanmeeting mee kon maken. Hij zag z'n broers en zusters ook zelden, omdat die, behalve Patsy die ook in Grand Rapids woonde en Berty en haar man Nick uit Noord-Michigan, erg ver weg woonden. Enkelen van hen moesten zelfs een paar dagen reizen om naar het „Loghouse” te komen.

Ook Judy had haar vakantie nu genomen.

Het kwam zo zelden voor, dat de hele voltallige Halders-clan bij elkaar was. Daarom was het dubbel feest.

Toen ze voor de tweede keer in die week het slingerbospad opreden, had Marientje al een beetje het gevoel dat ze er thuis hoorde.

„Ik Ben benieuwd of tante Patsy er al is,” zei ze, „of dat wij er deze keer het eerst zijn.”

Dat bleek het geval te zijn. Geen Indianengehuil en cowboygeschreeuw verwelkomden hen.

Marientje speelde Hansje-m'n-knecht die morgen.

Ze haakte voor de een dit, bracht de ander dat bij het uitladen van de bagage.

„Help je mij bij het opzetten van de tenten?” vroeg Fred.

Dat was een kolfje naar haar hand. Zelf mocht ze het plaatsje kiezen waar de meisjestenten zouden komen te staan. Ze koos een open plekje omzooemd door hoge bomen in de buurt van de grote picknicktafel op zij van het huis.

„Zou je liever niet wat dichterbij 't huis willen?” vroeg Fred.

„O nee, dit lijkt me juist zo echt! Dan ben ik een pioniersvrouw! Die moesten toch ook eerst in tenten wonen? Mag ik in deze tent voor twee? 'k Ben benieuwd wie daar met mij in komt te slapen.” „Keus genoeg,” zei Fred. „Daar moet maar om geraden worden. Anders maken ze er nog ruzie om wie bij het Hollandse logeetje mag slapen.”

„Of wie niet bij mij in de tent wil,” lachte Marientje.

„Zeg, wil je nog even voor mij uit de auto een grondzeil halen?” vroeg Fred.

„Natuurlijk!”

Ze draafde er al heen over het smalle bemoste paadje. In haar haast verloor ze één van haar sandalen. Ze stond stil om haar blote voet er weer in te steken. Dat was in een wip gebeurd.

Juist wilde ze weer verder rennen, toen ze, de ogen wijd opengeperd van schrik, als aan de grond genageld bleef staan. Vlak voor haar voeten golfde zich een lang, donker slangeliif onder een struik vandaan. Over het smalle paadje waarlangs zij juist verder wilde gaan. Ze zag het gevorkte tongetje uit de bek steken. Roerloos bleef ze staan, tè verschrikt om geluid te geven. De slang kronkelde verder en verdween onder de bosjes aan de andere kant van het paadje.

Toen gilte Marientje: „Fred, Fred! Kom gauw, een slang! Een slang!” Ze draaide zich om en holde naar Fred terug. Die kwam op het gegil af en zag een krijtwitte Marientje naar zich toe komen hollen. Van schrik begon ze te huilen. Hij sloeg z'n armen troostend om haar heen en probeerde haar tot bedaren te brengen. Maar Marientje was zó geschrokken, dat ze eerst geen woord kon uitbrengen.

„Kom, kom, stil nu maar! Je moet je door zo'n slang niet van de kook laten brengen. Je wilde toch een dappere pioniersvrouw zijn! Die liepen voor de eerste de beste slang ook niet weg... Vertel me eens, hoe het dier er uit zag. Er zit hier wel eens een slang, maar die is meestal van een soort die je geen kwaad doet.”

Marientje vertelde hem, nog nasnikkend, zo goed en zo kwaad als het ging, hoe het dier er uit zag. Donkere ringen op een geelgroen liif.

„Precies wat ik je al zei. Die soort heeft geen giftanden. Hij gaat

eerder voor jou op de loop. Het dier is waarschijnlijk even erg van jou geschrokken als jij van hem en heeft gemaakt dat hij weg kwam."

„Maar ik durf nu haast niet meer in de tent te slapen."

Marietje begon opnieuw te huilen. Snikkend kwam het eruit: „En daar had ik me nog wel zó op verheugd! Stel je voor, dat die slang naar binnen kruipt . . . !"

„Natuurlijk ga je wél kamperen," zei Fred rustig. „Kijk eens, die tenten zijn zo gemaakt, dat er niets naar binnen kan als de rits-

sluiting goed dicht is. En op een open plek komen die slangen toch niet zo graag. Weet je wat? Ik zal de tent waar ik met nog twee van m'n broers in slaap, vlak naast die van jullie zetten. Je hoeft dan maar een kijke te geven als er onraad is en dan zijn wij meteen bij jullie. Afgesproken?"

Marientje knikte.

Ze veegde met haar hand de tranen weg en keek een beetje verlegen. Want ze vond het kinderachtig van zichzelf, dat ze gehuild had. Maar ze was ook zó geschrokken!

„Kom,” zei Fred, „we gaan eerst iets koels drinken voor de schrik. En dan bouwen we verder aan ons tentenkamp. Dat moet nog voor de lunch klaar zijn als het kan. Okee?"

„Okee,” glimlachte Marientje. Maar ze vond het toch een veiliger gevoel Freds grote hand te pakken, toen ze voorbij de plek ging, waar zo straks de slang voor haar voeten voorbijgeleden was. „Wat heb je?” vroeg mams toen ze Marientjes behuilde gezicht zag. Toen ze van die slang hoorde, zei ze: „Ik begrijp best, dat je daarvan geschrokken bent. Toen ik vroeger op Borneo woonde, ging ik ook eerst voor elk slangetje op de loop. Daar waren ze trouwens ook meestal giftig. In het oerwoud om ons huis heen had je ze van zo'n twintig centimeter, de ijzerslangetjes, tot de pythons van meterslang. Je went er op den duur aan. Is de soort die hier zit giftig, Fred?"

Fred verzekerde haar, dat het heus geen gevaarlijke was. „Bovendien,” zei hij, „die slangen houden van een rustig plekje. Als er nu in de komende dagen veel om het huis en de tenten wordt gelopen, zoeken ze wel een plaatsje verderop. Ik denk dat deze ook al bezig was te verhuizen.”

„Wil je misschien toch liever in het huis slapen?” vroeg mams.

Marientje schudde haar hoofd. Ze wilde niet zo'n bangbroek wezen. En als Fred dan toch dicht bij hen was, durfde ze wel. Pioniersvrouwen moesten immers dapper zijn . . .

Na de frisse dronk gingen ze maar vlug verder met het opzetten van de tenten.

Het duurde niet lang of de familie van Patsy kwam aanrijden. Nu was ook haar man meegekomen. Die heette John. Hem had mams ook nog niet eerder gezien.

„Als ik al die ooms en tantes en kinderen maar uit elkaar kan houden,” zei Marientje.

„Je mag je driemaal vergissen en dan moet je mij voor iedere vergissing een penny ¹ betalen,” zei haar nieuwe oom John.

„Dan mag ik me vijfenzeventig keer vergissen,” zei Marientje. „Méér zakgeld heb ik niet. Dan is het op!”

Toen zei Fred: „Dan krijg je voor iedere keer dat je een slang ziet en niet gaat gillen, een halve dollar van mij!”

„Ai,” riep Marientje. „dan zou ik haast hopen dat ik er nog heel veel zag vandaag. Als ze dan toch geen kwaad doen . . .”

„Goed zo! De ware pioniersgeest zit er bij jou al in,” lachte Fred. Walter had zijn onafscheidelijke Indianepak aan en Jim kwam weer als cowboy. Hij noemde zich Jesse James, naar een vroegere cowboyheld.

Jo Ann dribbelde meteen op Marientje af en was niet bij haar weg te krijgen.

Jack, Walter en Jim gingen meteen hun tent opzetten en inrichten. Mams was in de keuken bezig een grote pan met soep klaar te maken.

„Ik heb in m'n leven nog niet zo'n kanjer van een pan vol soep gekookt,” zei ze.

„Als het nu maar lekker wordt en er genoeg is voor zoveel mensen . . .”

„Wel,” grapte oom Edo, „dan is 't nog niet erg. Het grote meer heeft water genoeg. Eén emmer water, tien liter soep!”

„Ik houd het meer op een Hollandse groentesoep,” zei mams en roerde ijverig verder.

Jack, Scherpoog en Jesse James moesten natuurlijk van Marientjes ontmoeting met de slang horen.

„Zolang het geen ratelslang is,” zei Jack, „hoef je er niet bang voor te zijn. En die hebben ze hier nog nooit gezien. Maar zo gauw je iets hoort, dat als een ratel klinkt, ren je voor je leven . . .”

„Scherpoog op squaw zal passen,” zei Walter en zwaaide met z'n tomahawk. „Squaw maar dicht bij Scherpoog blijven . . .”

„En ik, Jesse James, die vecht tegen wilde buffels en rovers, zal de slangen in m'n lasso vangen,” beloofde Jim. Hij ging zich alvast

¹ Een dollarcent = 3 cent.

oefenen met z'n lasso om een boomtak te slingeren.

„Dan ben ik, pioniersvrouw, wel veilig,” meende Marientje, „vooral als Fred ook nog in de buurt is . . .”

Ze waren nog druk met het tentenkamp bezig, toen ze weer het geluid van een auto hoorden op het slingerpad.

Scherpooog klom in een boom en riep: „De Florida-stam is in aantocht.”

Iedereen die al in of bij het „Loghouse” was, liet alles liggen om de reizigers te begroeten.

Zelfs mams liet de pan met soep even in de steek om Richard en Diana met hun kinderen Nancy, Emmy en David welkom te heten. Ze had deze kleinkinderen ook nog niet eerder gezien. En voor Marientje waren het allemaal onbekenden.

Nancy was iets ouder dan Marientje, David even oud als Walter en Emmy hoorde bij de kleintjes.

Marientje liet Nancy meteen zien, waar de tenten stonden.

Nancy vertelde, dat ze vier dagen onderweg geweest waren en 's nachts ook in tenten geslapen hadden in natuurreservaten. Ze waren dwars door de „Blue Mountains”¹ gereden.

Het was al gauw alsof Nancy en Marientje elkaar veel langer dan nog maar net een half uur kenden.

Niet zo heel lang daarna kwam er weer een auto aan. Daar stapte een Halders-dochter uit. Het was Hilda met haar man Leslie en hun meisje Lisa. Die kwamen helemaal uit Oregon.

Oom Edo en tante Nelia hadden Hilda en Leslie en hun kleindochter Lisa ook een heel jaar lang niet gezien, zodat het een blij weerzien was.

Nancy, Marientje en Lisa bleven bij elkaar.

De jongens zochten elkaars gezelschap.

En de kleintjes Jo Ann en Emmy speelden vrolijk om hen heen. Marientje telde de neuzen van de kinderen. „De helft is er al,” zei ze.

Als ze nu niet allemaal tegelijk kwamen, kon ze hun namen wel uit elkaar houden.

Met de ooms en tantes was het even iets lastiger.

Maar die slimme Nancy wist daar wel raad op. Ze schreef de

¹ Blue Mountens: Blauwe Bergen.

namen op een stuk papier en elk van de grote mensen kreeg z'n naam op de jurk of het sporthemd gespeld. Want Marientje had haar verteld, dat ze anders een penny moest betalen voor elke keer dat ze zich vergiste.

„k Zal je wel helpen, hoor!” beloofde Nancy.

„Fijn,” zei Marientje, dankbaar dat ze een vriendinnetje had.

Toen het avond werd, was de hele clan veilig en wel in het „Log-house” aangekomen.

Er stonden zeven auto's op het erf met nummerborden uit Oregon, Florida, Californië, Virginia en Michigan.

Het was telkens een drukte van je welste als een groepje nieuwkomers door de al aanwezige familie verwelkomd werd.

Ieder had z'n eigen kampeeruitrusting bij zich, en een bord, vork, mes, lepel en drinkmok.

Er werd hartelijk gelachen om de kleine Mark van Gerald en Carol. Gerald stelde plechtig zijn gezin aan mams en Marientje voor. Eerst zijn vrouw Carol. Toen zei hij: „Dit is mijn oudste dochter Brenda.” Daarna: „En dit is Marilyn.”

Toen hij dat ook bij z'n driejarig zoontje Mark wilde doen, was die hem net even voor. Hij zei: „And this is me!”¹ en wees met een guitig gezicht met een vinger naar zichzelf. Trots keek hij in het rond, daarna heel verbaasd, want hij begreep niet waarom iedereen zo lachte.

De kinderen bleven hem „Master Me”² noemen. Hij luisterde warmpel naar die nieuwe naam en begon zichzelf ook zo te noemen. Marientje was weg van de kleine hummels die meegekomen waren. Vooral ook van de allerjongste van de clan, de baby Vicky. Die was zes maanden oud en lachte haar vanuit het reiswiegje toe.

„Ken je ze al een beetje uit elkaar?” vroeg mams aan Marientje. „Bijna, maar Nancy speldt de kinderen ook een naamkaartje op en dan zal 't wel goed gaan. Ik weet in elk geval wel wie „Master Me” is!” antwoordde Marientje.

De mannen deden het sjouwwerk en legden blokken hout bij de open haard. Het kon er 's avonds kil worden aan het grote meer.

¹ En dis is mie: En dit is mij.

² Maaster Mie: Jongheer Mij.

„Morgenavond bij mooi weer een kampvuur op het strand. Morgen gaan we vissen en als de vangst goed is, roosteren we de vis in het vuur,” belofde Richard. Hij had de leiding van alles op zich genomen wat het programma betrof.

De moeders zouden om beurten voor het eten zorgen.

Zo had ieder zijn taak. Ook de kinderen. Als ieder die goed uitvoerde, zou het best gaan.

Mariantje kreeg Jo Ann toegewezen als pleegkind, Brenda haar broertje „Me” en Nancy de baby Vicky. Lisa mocht Emmy’s pleegmoeder zijn en Susan die van de vierjarige Dennis, het broertje van Vicky.

Susan was de oudste dochter van Berty en Nick. Zij was er met haar broertjes Allan en Andy en haar zusje Joyce.

Allan en Andy waren onafscheidelijk van elkaar. Zag je Allan, dan zag je Andy ook. Volgens hun moeder was het een stel rakers, die je in de gaten moest houden. Hun grootvader zei, dat ze zich van hun beste kant moesten laten zien in deze clanmeeting. Jack kreeg het toezicht op de jongere jongens die niet meer bij de kleuters hoorden. Daarbij hoorden ook Allan en Andy. Onder luid protest van de twee ventjes overigens.

„Wij kunnen best op ons zelf passen,” zei Allan, de arm om de hals van z’n broertje geslagen.

„Dat zullen we na een paar dagen wel weten,” zei grandpa. „Laat me eerst maar eens zien, dat je doet wat jullie oudste neef Jack zegt.”

De kleintjes werden in het huis gevoed en naar bed gebracht door de meisjes. Deze eerste keer nog geholpen door de moeders.

Toen luidde Richard de scheepsbel, het sein voor de avondmaaltijd. Ze gingen op de twee lange banken bij de grote picknicktafel zitten. De kinderen en volwassenen door elkaar. De reuzengrote pan met dampende soep kwam op de tafel.

Grandpa vouwde zijn handen en de anderen volgden zijn voorbeeld. Het gebabbel verstomde. Het werd stil rondom de tafel. Toen dankte hij voor de grote blijdschap weer bij elkaar te mogen zijn, omdat God hen op hun lange verre reizen bewaard had. Hij vroeg ook, of Hij hen allen hier wilde bewaren voor alles wat hun kwaad zou kunnen doen.

Mariantje moest daarbij nog wel even aan de griezelslang denken. Als er nu toch nog gifslangen in dit bos waren...? Gevaar was eigenlijk overal als je goed nadacht. Maar God kon hen bewaren, dat was zeker.

Ze dwaalde met haar gedachten af. Maar ze hoorde oom Edo nog vragen om een zegen over het eten dat ze samen zouden gebruiken. Het „Amen” klonk uit de mond van groot en klein daarbuiten in het bos aan het grote meer.

De soep werd door mams rondgedeeld. Toen hoorde je een tijdlang niets dan het getik van de lepels op de kampeerborden. Mams kreeg zoveel complimentjes voor haar „Hollandse” soep, dat ze er een kleur van kreeg!

Daarna kwamen er schalen vol spaghetti-met-tomatensaus op de tafel. Die was kant en klaar uit meegenomen blikken gekomen. En onder luid gejuich kwam als „toetje” een reuzengrote schaal met een berg sappige rode kersen op de tafel.

Die hadden Hilda en Leslie onderweg gekocht, want hun weg ging door het „kersenland”. Niet zo ver van het „Loghouse” vandaan stonden duizenden kerseebomen. Afsproken was, dat zij daar zouden stoppen om een mandvol versgeplukte kersen mee te brengen. Natuurlijk moesten de kinderen hun oren eerst versieren met trosjes kersen. En toen maar aan 't kersen eten!

Het werd nog spannend ook. Want wie de laatste kers van de schotel zou nemen, moest de volgende avond een verhaal bij het kampvuur vertellen!

Om de beurt mocht ieder vijf kersen nemen. Met spanning zagen ze al gauw de bodem te voorschijn komen. Wie zou het slachtoffer worden?

„Nog tweeëntwintig,” telde Jack, die net een greep deed. Hij schoof de schotel verder naar de overkant van de tafel.

Nog zeventien . . . nog twaalf . . . Mariëntje rekende vlug uit hoeveel keer vijf er nog in zat.

„Oei, tante Nelia! Ik geloof dat u het bent!” riep ze.

Ja hoor, Patsy nam nog vijf en toen bleven er voor die arme tante Nelia nog net twee liggen . . .

„Ik heb genoeg gehad,” zei ze lachend en schoof de schaal een plaats verder naar Nick. Maar die vloog er niet in.

Hij legde de laatste twee op het bord van zijn schoonmoeder.

„Maar ik kan helemaal niet vertellen,” zei deze.

Een luid geloei van de hele familie Halders weerklonk en Richard zei: „Lieve moeder, we weten toch allemaal nog wel van vroeger, toen u ons voor 't naar bed gaan een verhaal vertelde . . .”

Ja, grandma Halders zat eraan vast. Eerlijk was eerlijk.

De maaltijd was afgelopen.

Samen baden ze hardop het Onze Vader. Het klonk alsof je in een kerk was, vond Mariëntje. Al die grote-mensenstemmen en die van de kinderen samen . . . Als zij dat thuis met mams samen bad, hoorde je alleen maar twee stemmen.

't Was die avond nog wat onwennig en het duurde dan ook wel even vóór ieder van de kinderen op zijn slaapplaatsje lag.

Lisa en Mariëntje waren tentgenootjes. Er was eerlijk om geraden, en meteen afgesproken, dat de andere meisjes om beurten een nachtje met Mariëntje de tent zouden delen.

Nancy, Susan en Brenda kropen in de andere meisjestent. De jongens zochten hun eigen tenten op en ook de ouderen besloten die avond niet laat naar het „nest” te gaan. Iedereen was moe na de reis en het vele werk.

Toen ze in hun slaapzakken lagen en de ritssluiting van hun tent

door mams goed dichtgedaan was, had Marientje niet eens meer de tijd om aan griezelslangen te denken.

Ze babbelden nog even, maar weldra zeilde Lisa in slaap.

Mariantje vond dat ze best lekker lag, zo in een slaapzak op de grond, maar al gauw gleed ook zij het land van de slapers binnen. Ze hoorde niet eens meer de stem van Fred, die zachtjes bij de tentingang zei: „Als er iets is, meisjes, we zijn vlak bij jullie, hoor.”

9. MARIENTJE VANGT EEN VREEMDE VIS!

Het luiden van de scheepsbel wekte de clan de volgende morgen. „Liefhebbers voor het morgenbad aantreden!” riep Richard.

Bijna iedereen deed mee, behalve de baby's natuurlijk, en een paar moeders die ontbijtcorvee hadden. Het was een lange rij van groten en kleinen, die de houten trap naar het strand afdaalde. De grotere kinderen namen hun pleegkinderen onder hun hoede. Richard vroeg eerst wie van de kinderen nog niet zwemmen kon. Die mochten onder toezicht van één van de grote mensen en één van de oudste kinderen maar een klein eindje het water in. De „wacht” zou om beurten afgelost worden.

De andere kinderen mochten verder het meer in. Maar niet voorbij Richard, zodat hij een oogje op hen kon houden.

Hoewel het nog vroeg in de morgen was, scheen de zon toch al lekker warm.

„Wie er het eerst in is!” riep Richard.

De troep rende op het water af.

Brrr . . . het viel niet eens mee. Het water was veel kouder dan ze gedacht hadden.

Mariantje aarzelde even, toen ze het ijskoude water aan haar benen voelde.

Maar Walter en David, die vlak achter haar kwamen, riepen: „Hey Dutchie, come on,”¹ en ze gooiden water tegen haar rug.

¹ Datsjie, kam on: Hollandertje, vooruit!

Toen koos ze de wijste partij, liet zich meteen voorover in het water vallen en zwom bij hen vandaan.

Als je er eenmaal in was, viel het wat mee, maar koud was het water wel.

Hu, wat was dat aan haar been? Ze trok het verschrikt naar zich toe. Toch geen grote vis??

„Flauwerd,” riep ze, toen Scherpoog vlak bij haar lachend uit het water opdook, „laat me met rust.”

„Scherpoog lekker visje moeten vangen voor kampvuur! Scherpoog hebben gehoord Hollandse haring zo lekker!”

„Hollandse haring alleen maar in zout water, sufferd!”

„O, vraag vergeving, squaw. Scherpoog snel andere vis vangen . . .”

Hij dook onder Brenda door om die „vis” te vangen. Maar ze ontweek hem behendig en dook op haar beurt onder hem door. Dat bracht hem even van de wijs en voor hij het wist, hadden Marientje en Brenda hem gevangen.

Onder luid gejuich van de anderen sleepten ze Scherpoog naar het strand.

Al z'n Indianenkracht hielp hem niets.

„Hier is alvast een lekkere „Lake Michiganvis” voor vanavond, Fred,” riep Marientje.

Ze gooiden de buit neer op het zand.

Scherpoog mompelde iets van twee-tegen-één-is-gemeen, waarop Brenda spits terugzei: „Indiaan tegen blanke vrouw is gemener!” Te lang kon de morgenzwempartij niet duren. De scheepsbel luidde alweer. Dat beduidde, dat het ontbijt klaar stond. Hun magen knorden en het duurde dan ook niet lang of ze waren allemaal present aan de picknicktafel onder de hoge bomen.

Het smaakte dubbel zo lekker, vond Marientje, omdat ze honger had van de vroege zwempartij. Het eten in de open lucht met al deze gezellige mensen om haar heen maakte de maaltijd weer tot een feest.

Na het ontbijt bleven ze allemaal nog even zitten om naar „kampprocommandant” Richard te luisteren. Hij las hun ieders taak voor die dag voor.

De tenten dienden „tiptop” in orde te zijn.

Twee van de vaders moesten naar het dichtstbij zijnde dorp rijden,

om brood en melk en alles wat nodig was voor die dag te kopen. De grote jongens kregen tot taak onder leiding van één van de vaders de boten in orde te maken. Het kleine zeilbootje, de „Sail-fish”¹, dat op het strand lag, moest worden opgetuigd en de andere, de motorboot, schoongemaakt. Deze lag in een inham, waar een kleine kreek in uitmondde, een eindje verderop.

De andere jongens en meisjes moesten zoveel mogelijk hout verzamelen; dode takken uit het bos en aangespoeld hout op het strand. Dan kon die avond een kampvuur gestookt worden.

De rest van de morgen kon er gevist worden door de liefhebbers. „Wie doet daaraan mee?”

Natuurlijk stak Marientje haar hand ook op.

Zo zat ze dan na het „werkuur” voor het eerst van haar leven met een hengel in haar hand bij de andere vissers in de motorboot. Fred was de kapitein. Hij voer de kreek uit, een eind het grote meer op.

Hij wees haar ook, hoe ze de werphengel uit moest gooien en als ze beet had, het snoer terug moest winden door aan de katrol te draaien.

De ogen op de dobbers zaten ze gespannen te kijken of ze beet zouden krijgen.

Omdat Lake Michigan erg visrijk is, duurde dat niet lang.

Jim was de eerste gelukkige. Hij kon met behulp van zijn vader een kanjer van een vis binnenhalen.

„Ik dacht, dat cowboys alleen maar koeien en rovers vingen,” zei z’n vader, „maar ik zie, dat je ook nog een goede visser bent.”

Jesse James’ gezicht straalde van trots.

De vis wilde wel bijten. Om de beurt haalden ze hun hengels op en deden de vissen in een meegebrachte emmer. Alleen Marientjes dobber wilde maar niet ondergaan.

Maar net toen Fred vond, dat ze al genoeg hadden en maar langzamerhand huiswaarts moesten varen, kwam er beweging in haar dobber. Ze voelde, dat er aan het snoer getrokken werd.

„Help, ik heb beet!” riep ze. Van zenuwachtigheid liet ze de hengel uit haar hand glippen.

Fred kreeg hem met een handige greep nog net te pakken, voor

¹ Seelfis; letterlijk „zeilvis”.

hij overboord schoot.

„Kalm aan, meisje, draai het snoer maar op, ik houd de hengel wel mee vast.”

't Was spannend! Wat zou er aan het eind van haar snoer naar boven komen?

Ze draaide en draaide . . .

Het was geen grote vis, die spartelend te voorschijn kwam, maar wel een heel vreemde. Vol verbazing keek ze naar haar vangst.

Wat een rare platte kop had die vis!

„Een „catfish”,” zei Fred, met een kennersoog. „Hoe heb je 't voor elkaar gekregen? Die heb ik hier nog nooit kunnen vangen.”

De kinderen bekeken haar vangst vol belangstelling. De vis was ongeveer dertig centimeter lang.

De kop leek inderdaad wel wat op die van een kat. En evenals een poes had hij tandjes en lange voelharen aan weerszijden van de bek.

En met die platte kop erbij was het geen wonder, dat deze vis de

naam „catfish” had gekregen.

Marientje kon haast niet wachten om haar vreemde vangst aan mams te laten zien.

„Kun je deze vis wel eten?”

„Nou en of. 't Is een bijzonder lekkere. Je mag het vanavond zelf proeven!”

Na de middagmaaltijd kwam het „stil uurtje”. Dan moest ieder zich zo rustig mogelijk houden, zodat de kleintjes hun middagslaapje konden doen. Er mochten alleen' rustige spelletjes gedaan worden.

Dat „stil uurtje” kwam best uit, vond Marientje, want nu kon ze fijn haar reisboek bijwerken. Ze moest de slang en de „catfish” vooral niet vergeten . . .

Ineens schoot het haar te binnen, dat ze door al het nieuwe en de drukte er helemaal niet aan gedacht had, de meegebrachte geschenkjes uit te delen. Dat werd dus meteen na het „stil uurtje” gedaan.

De kinderen vonden het prachtig iets te krijgen uit het land waar grootvader Halders geboren was.

De hoofddoekjes werden meteen gepast, de ballpoints geprobeerd en de klederdrachtpoppen bewonderd.

„Nu is m'n cadeautjestas helemaal leeg,” zei Marientje.

„Dan moeten wij hem maar weer vol maken,” zei oom Edo.

„Hoeft niet, hoor,” vond Marientje, „ik vind het zo fijn hier te zijn. Dat is al een heel groot cadeau!”

Mams was af en toe al druk bezig geweest leuke momentjes te filmen of er kiekjes van te maken.

„De herinneringen zijn de mooiste geschenken, die we mee terugnemen,” zei ze.

Die avond zaten ze allemaal, behalve de kleintjes, om het kampvuur op het strand.

Allan en Andy mochten voor deze keer ook opblijven.

Verrukt zag Marientje, hoe de eerste vlammetjes langs de takken naar boven begonnen te kronkelen.

De schoongemaakte vis was al in moten gesneden en op een ijzeren rooster gelegd om in de vlammen gaar te worden. Straks

zou ze haar eigen gevangen „catfish” proeven!
Ieder had z'n bord en vork en een papieren servetje bij zich.
Fred speekte voor kok. Handig keerde hij de vismotten om.
Het werd vlug donker. Er was hier nooit zo'n lange schemering
als op zomeravonden in Holland.
Over het meer zonk de zon als een vuurrode bol aan de horizon
weg. Een grote boot voer juist in de gouden lichtstreep, die de
ondergaande zon op het meer maakte.
In afwachting van het gaar worden van de vis stelde Richard voor,
dat ze samen een lang gedicht zouden maken. Hij zou de twee
beginregels dichten. Ieder op zijn beurt moest er twee bij rijmen.
Hij begon:

„The clan is sitting on the beach,
soon there is hot fish for each.”¹

Het werd een dolle rijmboel en het gelach hield niet op.
Marientje dacht eerst: „Dat krijg ik nooit voor elkaar, in 't Engels
een leuk rijmpje te maken.” Maar toen het haar beurt was, viel
het toch nog mee. Al was het dan een krom rijmpje . . .
Haar bijdrage was:

„In the woods I met a snake,
and how afraid he did me make!”²

„Helemaal niet gek, Dutchie,” zei Jack.
Marientje bloosde ervan.
Toen Allans beurt kwam, trok hij verlegen de schouders op. Hij
zocht hulp bij z'n broertje Andy: „You do it!”
En deze bezorgde hun de grootste pret.
Hij rimpelde z'n sproetenvoorhoofd, haalde diep adem, sloeg
z'n arm om Allan en zei met een guitig gezicht:

¹ De klèn is sitting on de bietsj, soen dèr is hot fisj for ietsj: De stam zit op het strand, dadelijk is er voor iedereen warme vis.

² In de woedz ai met a sneek, end hou efreed hie did mie meek: In het bos kwam ik een slang tegen, en wat maakte die mij bang!

**„That is Allan and this is Andy,
and we both are very handy.”¹**

„Bravo!” riep Richard en ook de anderen gaven met een luid applaus hun bewondering te kennen.

Allan en Andy keken elkaar grinnikend aan.

Zo werd een mal vers aan elkaar gerijmd, waar ze veel plezier om hadden.

Ze hadden nog niet eens allemaal een beurt gehad, toen Fred riep:

**„Everybody keep ready the plates,
for the fish is done now, mates!”²**

„Whow, whow,” riepen ze.

Ze lieten het zich geen twee keer zeggen.

En Marientje vond dat de „catfish” wel vreemd smaakte, maar best lekker was.

Omdat er voor zoveel mensen niet al te veel vis was, werd de maaltijd aangevuld met broodjes. De jongens zorgden ondertussen, dat het vuur niet uitging en het steeds weer hoog oplaaide.

Het was nu helemaal donker geworden en de vlammen beschenen de gezichten van groot en klein.

„En nu is het de beurt van grandma om ons een verhaal te vertellen,” zei de kampcommandant.

Ja, tante Nelia zat er voor vanavond aan vast door die kersen-eterij van gisteren.

¹ Dèt is Ellen endis is Endie, end wie booz aar verri hendie: Dat is Allan en dit is Andy, en we zijn allebei erg handig!

² Evveriboddi kiek reddi de pleets, for de fisj is dan nou, meets!: Iedereen de borden klaarhouden, want de vis is gaar, kameraden!

10. HET PIONIERSMEISJE VAN LANG GELEDEN

Het werd nu stil op het strand.

Je hoorde alleen het knappen van het brandende hout, het ruisen van het grote meer en de stem van grandma Halders die vertelde:

„Toen ik lang geleden als kind bij mijn grootmoeder logeerde, was zij al heel oud. Zij vertelde mij 's avonds lange verhalen uit haar jeugd.

Nu meer dan honderd jaar geleden kwam zij als klein meisje met haar ouders op een zeilschip uit Nederland naar Amerika.

Ze kwamen met een grote groep mensen, die in Holland geen kans zagen het dagelijks brood voor hun gezin te verdienen. Er was armoede. Dat was trouwens niet de voornaamste reden.

Ze vonden, dat ze in hun eigen vaderland God niet meer konden dienen op de manier die ze zelf wilden.

Ze verkochten alles wat ze hadden en verlieten hun dorp. Met een postkoets reisden ze naar Rotterdam, waar ze aan boord gingen van een Amerikaanse schoener. Zo zijn Marientje en haar moeder een paar maanden geleden ook van Rotterdam naar New York gevaren, maar dan op een oceaanreus.

Die doet er ongeveer tien dagen over. Een grotere boot kan het wel in zeven of acht dagen doen. Maar zo'n zeilschip deed er soms wel vijftig dagen over.

Op de boten van tegenwoordig word je helemaal verzorgd. Er wordt zelfs vers brood aan boord gebakken en er zijn grote keukens zodat je driemaal per dag een heerlijke maaltijd voor je neergezet krijgt, nietwaar Marientje?”

Marientje knikte. O ja, zij had immers kortgeleden met mams die heerlijke reis over de Atlantische Oceaan gemaakt.

„Maar,” vertelde grandma verder, „deze mensen moesten voor hun eigen eten aan boord zorgen. En in die tijd had je nog geen voedsel in blikjes zoals nu.

Elke familie had een grote hoeveelheid etenswaren bij zich: gezouten spek en gedroogd vlees, rijst, meel, erwten en bonen en scheepsbeschuit.

Er waren geen hutten voor de mensen. Ze huisden met z'n allen in

het scheepsruim, waar ook nog alle kisten en reismanden een plaats kregen.

Ze moesten zelf koken en wassen op dit overvolle schip.

Het was een groot avontuur dat ze ondernamen. Wat zou hun wachten in het vreemde verre land? Ze wisten het niet.

Maar één ding wisten ze wel. Dat ze niets konden doen zonder Gods hulp.

Mijn grootmoeder herinnerde zich nog dat ze, voor ze vertrokken, met elkaar neerknielden en hun handen vouwden om Gods zegen over deze grote onderneming te vragen.

In dat kleine zeilschip werd iedere dag een godsdienstoefening gehouden. Over de wijde oceaan klonk hun zingen.

Vijfenvijftig dagen duurde die lange reis. Soms hingen dagenlang de zeilen van de schoener slap. Omdat er geen zuchtje wind was om ze te doen bollen en het schip vaart te geven.

Dan dachten de mensen: „Zouden we ooit wel weer land zien?”

Rondom hen was niets dan water, water en nog eens water. In die dagen had je nog geen radio of telegrafie. De kapitein was helemaal afhankelijk van de sterren, waarnaar hij z'n koers moest bepalen. En die sterren lieten zich soms dagenlang niet zien als er jagende wolken waren en de wind het water opzweepte tot huizenhoge golven.

Soms dreigde het schip onder te gaan. Het éne ogenblik was het op de top van zo'n golf, het volgende ogenblik zonk het in de diepte. Dan leek het of het verslonden zou worden in die kokende, brulende watermassa.

De mensen werden in het overvolle ruim ruw mee heen en weer geslingerd. Dagenlang lagen ze ellendig en zeeziek beneden op de vloer van het ruim.

Een andere moeilijkheid was de watervoorziening voor al die mensen.

Hoewel er een oceaan vol water om hen heen spoelde, ging het mondjesmaat toe aan boord met het drinkwater en het water voor het koken.

De kleren moesten in het zoute zeewater, dat met emmers aan boord gehesen werd, worden gewassen.

Op de dagen dat het zo erg stormde, kon er helemaal niet gekookt

worden en moesten ze hun honger stillen met harde droge scheepsbeschuit en elk een mondjevol water.

Eindelijk, eindelijk kwam de kust van hun nieuwe vaderland in zicht.

Ze leefden op. Met vrolijke gezichten wezen ze naar de horizon. Daar, in het westen, tekende een donkere streep zich af tegen het water.

„Land, land!” riepen ze blij. „Daar is Amerika!”

De kinderen stonden op het voorschip. Ze keken vol verwondering naar de drukte van de havenstad New York, toen de schoener de rivier de Hudson op zeilde.

„We zijn er, we zijn er!” juichten ze. Maar dat was een bittere teleurstelling. Ze waren er nog lang niet! Nog een lange reis vol ontberingen wachtte hun.

Sommigen gaven de moed op en bleven in New York achter.

Maar de grootste groep zette door. Naar Michigan wilden ze. Daar was de leider van de landverhuizers al en wachtte op hen. En naar Michigan gingen ze!

Pas een week later konden ze verder. Weer op een andere boot, die de Hudson op voer tot aan Albany.

Mijn grootmoeder vond het prachtig om naar de bergen aan de Hudson te kijken.

Toch verlangde iedereen naar het einde van de reis. Ze waren nu immers al meer dan twee maanden onderweg!

De boot ging niet verder dan Albany. Vandaar ging een toen nog heel langzame stoomtrein naar Buffalo. Dwars door de staat New York.”

Wat kon Marientje in gedachten dat kleine meisje op haar grote reis, nu al meer dan honderd jaar geleden, goed volgen.

Was zij ook niet, nog geen week geleden, naar Buffalo gereisd? Maar dan wel op een héél snellere en gemakkelijker manier. In de ruime vlugge auto van oom Peter. En bovendien was hun reis een plezierreis geweest . . .

Maar de reis van die mannen en vrouwen en kinderen was een pioniersreis! En dat kleine meisje was een echte pioniersdochter! Zouden ze ook bij de Niagarawatervallen hebben gestaan? Misschien leefde die Indianenvrouw, de „nevelvrouw”, toen nog en

woonde ze daar, voordat ze naar beneden viel . . .

Ze hoorde hoe tante Nelia vervolgde:

„In Buffalo moest de reis weer per boot worden voortgezet. Een stoomboot, die hen over het woelige water van Lake Erie bracht naar Detroit, de drukste stad van Michigan.

Nu waren ze dan eindelijk in Michigan aangekomen.

Maar Detroit ligt aan de oostkant en ze moesten naar de westkant. Daar had de leider grote stukken land gekocht met veel bossen. Van de regering, maar ook van de Indianen die hier toen woonden. Dat waren de Ottawa's. Een stam, die hun niet vijandig gezind was.

Hoe moesten ze nu aan die andere kant komen?

Wegen waren er nog heel weinig. En die er waren, waren heel smal en slecht. Een trein reed er niet heen.

De beste manier was om per boot helemaal om het schiereiland van Michigan te varen tot Grand Haven¹ aan de uitmonding van de Grand River².

Maar nóg verder moesten ze.

En," zei grandma Halders, „nu komt vooral voor de Halders-kinderen en -kleinkinderen iets belangrijks. Hier, vlak voor ons op het grote meer, voer mijn grootmoeder als meisje, ongeveer zo oud als Nancy en Brenda nu, voorbij deze plek! Met haar ouders, broertje en zusje.

Het eind van de maandenlange reis was in zicht. Maar het laatste stuk ging o zo langzaam! Op een schuit zonder zeilen of stoommachine. Het was maar een héél eenvoudige platboomde schuit. Eigenlijk maar een vlot! Een paard moest die schuit voorttrekken. Op ditzelfde plekje, waar wij nu rondom dit kampvuur zitten op ons eigen stukje strand, liep het paard, dat de platte schuit voorttrok, waarop mijn grootmoeder zat. Mijn grootmoeder, die de overgrootmoeder van onze kinderen en de betovergrootmoeder van Jack en Nancy en Allan en Andy en jullie allemaal was, kinderen! Ze heeft de bomen gezien van het bos, waarin nu ons „Log-house" staat, ons zomerhuis. Maar zelf hadden ze nog helemaal geen huis.

¹ Grènd Heevn: Grote Haven.

² Grènd Rivver: Grote Rivier.

Het paard trok de platte schuit tot waar een paar duinen het grote Lake Michigan scheidt van het Black Lake¹. Daar stonden ze dan. Op een kaal stuk strand. Vóór hen de duinen. Achter hen het grote meer. Zelf moesten ze hun hele hebben en houden over die duinen zeulen¹ Blek Leek: Zwarte Meer.

tot aan de oever van het „Black Lake”.

En nu kwam dan eindelijk het allerlaatste stukje van die eindeloze reis.

Iemand bracht hen op een ruw boomstammenvlot over het Black Lake heen, de smalle Black River op.

En toen stapten ze van het vlot de oever op.

Ze waren er! Eindelijk!

Eindelijk daar, waar ze zouden gaan wonen.

Maar waar was een huis?

Er stonden nog maar enkele kleine blokhutten, verloren in de wildernis van het bos. Die waren uit ruwe boomstammen gebouwd. De stammen werden op elkaar gestapeld en de kieren met mos en bladeren dichtgestopt. De hutten hadden maar één vertrek, met een deur, een luik en een schoorsteengat.

Er was hout genoeg om een blokhut voor hen te bouwen. Maar de bomen moesten door haar vader zelf nog omgehakt worden. Deze was het helemaal niet gewend hout te hakken. Het duurde dan ook heel lang voor er genoeg stammen gekapt en gezaagd waren om hun „logcabin” van te bouwen.

Tot zolang moesten ze eerst wonen in een hut die gemaakt was van takken en bladeren met dekens er overheen.

Natuurlijk lekte dat vreselijk als het regende.

En dan . . . in die uitgestrekte bossen waren nog heel wat beren en wolven! Om van de slangen en ander ongedierte maar niet te spreken . . . !”

Mariantje rilde even toen ze over die slangen hoorde. Zou dat meisje niet erg bang geweest zijn in dat takkenhuis? Het was geen tent, die je van onder tot boven kon afsluiten met een rits . . .

Zou ze 's nachts bang geweest zijn? Dat was nog heel anders kamperen dan zij hier nu deed . . .

En dan al die wilde dieren . . . ! Hu . . . Ze moest er niet aan denken. Dat andere meisje was vast een heel dapper pionierskind geweest . . .

Vol spanning luisterde ze verder.

„Er moest 's nachts altijd een groot vuur branden waarbij gewaakt werd. Om de wilde dieren weg te houden.

Steeds meer mensen kwamen uit Nederland aan, op het strand

bij het Black Lake.

Daar vonden ze hun landgenoten. En ze noemden de plaats waar ze samen gingen wonen „Holland”. Naar het vaderland dat ze verlaten hadden om in vrijheid te leven.

Het viel niet mee, de eerste tijd in die blokhut in de dichte bossen. Er waren geen bedden, stoelen of tafels, geen kachels om op te koken.

Dat werd op kampvuren gedaan.

Ze sliepen op de vochtige grond, tot ze ruwe houten bedden hadden getimmerd uit dunne boomstammen.

Mijn grootmoeder herinnerde zich nog goed, dat de Ottawa-Indianen nieuwsgierig kwamen kijken naar wat die blanke mensen allemaal deden.

En naar hun houten klompen, die de meesten aan hun voeten hadden. Naar de witte kappen en oorijzers, die de vrouwen uit Zeeland en Friesland, Drenthe en Groningen droegen. Naar alles wat uit de kisten en manden en vaten te voorschijn kwam.

Maar de Ottawa's waren hun goed gezind en deden geen kwaad. Zelf woonden ze in wigwams in de bossen langs de Black River en rondom Black Lake.

De Hollandse moeders wisten niet, hoe ze hier eten moesten koken. Want de meegebrachte voorraden waren al lang verdwenen.

Ze moesten leven van de maïs, die de Indianen hun verkochten. En hoe moesten ze die klaarmaken?

De Ottawa-squaws lieten hun zien, hoe ze brood konden bakken uit maïsmeel, door bollen deeg in de hete as van houtvuur te leggen. En hoe ze die vreemde maïs gaar konden krijgen door hem te koken in water waarin as van de vuren gestrooid was. Ze maakten er „hominy” van, een gerecht dat hun hoofdvoedsel was.

De maïs maalden ze fijn in hun meegebrachte koffiemolens. Koffiebonen hadden ze al lang niet meer.

Zo leefden ze maandenlang op de maïs die door de Indianen verbouwd werd. Totdat ze een eigen stukje grond hadden om zelf maïs op te telen.

Het Indianenhoofd Wakazoo zond zijn stamleden om de blanke mannen te leren, hoe ze op de gemakkelijkste manier de reuzenbomen – soms door drie mannen niet te omspannen – konden

vellen.

Toen steeds meer van die woudreuzen geveld waren voor steeds meer blokhutten, kwamen er grote open plekken, die bebouwd moesten worden met koren en maïs.

Nu kwamen er ossen.

De boeren maakten ploegen uit hout en begonnen de open plekken om te ploegen.

Met verbazing zagen de Ottawa-Indianen, hoe zo'n Hollandse boer achter de ossen aan liep. Steeds maar het veld op en neer, met zo'n vreemd ding op de grond achter de hiel van de trek-dieren.

Ze vonden dat héél raar. Ze dachten dat zo'n man maar ging waar zijn ossen beliefden te gaan.

„Die man aanbidt z'n ossen,” zeiden ze tegen elkaar.

En nog later, toen de pioniers koeien gingen houden en die, zoals ze dat in hun vaderland gewend waren, gingen melken, vonden die Ottawa's dat nóg gekker.

Ze begonnen zich onbehaaglijk te voelen in hun eigen streek, dicht bij die „koeianaanbidders”.

En ze braken hun wigwams af en plaatsten die in andere streken, waar de rust in de bossen en op de rivieren nog niet verstoord werd. Waar ze onbelemmerd konden jagen en vissen en hun maïs-veldjes bebouwen op hun eigen manier.

De Ottawa's trokken dus weg.

Maar hun naam leeft hier nog voort tot de dag van vandaag in de plaatsnaam Ottawa Beach.

Het stuk strand waar de pioniers van hun vlotten stapten om hun spullen over de duinen naar Black Lake te sjuuwen, draagt hun naam.

Pas later is er een kanaal gegraven dwars door die duinen naar het meer, zodat de schepen nu Black Lake op kunnen varen.”

11. DE SCHOOL IN HET BOS

De stem van grandma zweeg. Het was nu helemaal donker geworden. De gouden lichtbaan op het grote meer was al lang verdwenen. Aan de heldere donkerblauwe avondhemel pinkelden sterren.

Marientje keek naar boven. Ze zag die sterren en herkende de „Grote Beer”, dezelfde „Grote Beer”, die ze ook vanuit het venster van haar kamertje in Groningen kon zien. De maansikkel was al boven de hoge duinen uit geklommen. Waar je ook was op de wereld, de zon en de maan en de sterren reisden met je mee.

Ook met die landverhuizers. Dat was tenminste iets dat hun vertrouwd voorkwam bij al het vreemde dat ze beleefden.

Wat hadden de kinderen en de groten stil geluisterd naar dit boeiende stukje geschiedenis. Dit kwam niet uit een boek, maar was overgeleverd van mond tot mond en zo echt gebeurd als het maar kon. Dit was niet alleen de geschiedenis van Michigan, maar ook die van hun familie. En al was Marientje dan geen familie, ze hoorde immers ook bij de Halders-clan en genoot er evenveel van als de kleinkinderen.

De groten hadden er natuurlijk wel eens iets over horen vertellen, als ze vroeger logeerden bij de ouders van hun moeder.

Maar vanavond, hier om het kampvuur, op datzelfde stukje strand, waar eens de paarden traag zwoegend door het mulle zand hun vracht hadden voortgetrokken naar een onbekend en avontuurlijk leven, maakte het toch ook op hen nog meer indruk.

„Het is al laat geworden,” zei grandma, „ik zal maar ophouden. Het is tententijd voor de jongelui.”

Maar van alle kanten klonk: „No, no, please, go on!”¹

Het vuur, dat bijna uitgegaan was, werd opnieuw opgebouwd, zodat de vlammen weer hoog oplaaiden. De warmte deed hun weldadig aan. Ze schoven allemaal wat dichterbij, omdat het killer begon te worden.

Je kon je haast verbeelden, dat je hier rondom een kampvuur bij een blokhut zat. Dat dit vuur brandde om de wilde dieren af te schrikken . . .

¹ No, no, pliez, go (g = zachte k) on: Nee, nee, doorgaan alstublieft.

Het gebabbel, dat even de stilte na het verhaal had verbroken, verstomde, zodra grandma verder ging:

„Toen de eerste, moeilijkste tijd voorbij was en de pioniers een voorlopig onderdak hadden in hun veel te kleine en ruwgebouwde blokhutten, besloot de leider van de groep, dat er nu allereerst een kerkje gebouwd moest worden.

Tot nu toe hadden ze de kerkdienst gehouden in de open lucht. Hun kerkbanken waren ruwe, gevelde boomstammen. Het dak werd gevormd door de bladeren van de eiken en esdoorns, notebomen en dennen. Nieuwsgierige eekhoorns en chipmunks wipten vaak oneerbiedig tussen hen door, tot vermaak van de kinderen. Daar, onder de eeuwenoude bomen, werd het evangelie gepreekt in alle vrijheid en op de manier zoals het in hun vaderland in die tijd niet mogelijk was.

Daar kregen de grotere kinderen hun catechisatielessen en werd er zondagsschool gehouden voor de jongsten.

Maar als het koud was, of regende, konden ze buiten geen kerk houden. En de blokhutten waren te klein om daarin bijeen te komen.

Daarom waren ze erg blij, toen er besloten was een kerkje te bouwen, al werd die, net als hun hutten, ook van ruwe boomstammen gemaakt.

De meubelmakers onder hen vervaardigden de eenvoudige banken en de preekstoel.

Maar het was een kerk. Een huis van God!

Dankbaar gingen ze er de eerste zondag, nadat het kerkje was gereedgekomen, heen om het in te wijden.

Ze kwamen te voet, sommigen van uren ver, langs de oude Indianenpaden in het bos. En later, toen men zich meer verspreid had, met de huifkar, getrokken door ossen, over de iets bredere wegen, die heel vaak modderpoelen waren.

In de eerste tijd, toen de grote mensen zo druk bezig waren om een onderdak te bouwen en huisraad te timmeren, konden grootmoeder en de andere pionierskinderen niet naar school. Er was immers nog geen school. En ze moesten allemaal meehelpen.

De groteren moesten de kleintjes verzorgen en op hen passen.

Ze speelden de spelletjes uit hun stad of dorp in Nederland. En

daarbij zongen ze speelversjes, zoals: „In Holland staat een huis”. Dat klonk niet eens vreemd. Ze waren immers in Holland en hun eenvoudige blokhut was hun huis.

De kleintjes merkten niets van de zorgen van de ouders. Het bos was een reusachtig speelterrein voor hen. Waar kon je nu mooier verstopperdje spelen dan achter die reusachtige dikke bomen en onder de struiken van de wilde pruimen?

De kinderen vlochten van taaie vezels een touw. Dat hingen ze aan een laaghangende tak van een boom. Zo hadden ze een prachtige schommel.

In de zomer groeiden er blauwe bosbessen in overvloed. Grootmoeder en haar broertje en zusje zochten ze, emmers vol. Ze moesten dan goed opletten of er geen slangen onder de struiken lagen. Bij het eentonige voedsel van elke dag – 's morgens maïs, 's middags maïs, en 's avonds maïs – waren die bosbessen een uitkomst. De wilde kersebomen gaven in het voorjaar, als ze bloeiden, een beetje fleur aan de somberheid van de dicht op elkaar groeiende woudreuzen.

De kersen waren tot nu toe alleen maar voedsel voor de vogels en Indianen geweest. Nu plukten de pionierskinderen ze. Al waren ze dan niet zo sappig als de meikersen in het vaderland, ze waren er heel erg blij mee.

De Ottawa's leerden hun, dat uit de wortels van de sassafrasboom een medicijn gemaakt kon worden.

De kinderen vonden het geen straf, als ze voor hun moeders die wortels moesten zoeken. Want de Indianen hadden hun ook geleerd dat de jonge takjes van de sassafras heerlijk waren om op te kauwen. Ze vonden dat een lekkernij. Zoals kauwgom dat voor jullie is.

Snoepjes kregen ze natuurlijk helemaal niet. Daarom zochten ze graag naar de sassafras.

In de herfst plukten ze de rode veenbessen, waar hun moeder iets lekkers van kon koken. Walnoten, die overvloedig op de bosgrond neervielen, werden voor de winter bewaard.

De grote mensen hadden het moeilijk. Het was niet gemakkelijk voor hen om in de wildernis te leren leven. Ze hadden het daar

druk mee. Maar zodra het kon, werd de eerste school gebouwd in het bos, een „logschool”¹.

Die had maar één lokaal voor alle klassen samen. Er stonden banken zonder leuning en ruwe houten tafels.

Gelukkig dat er ook een onderwijzer uit Nederland was aangekomen. Nu konden de pionierskinderen naar school gaan en leren. Terwijl de meester les gaf, bouwden de vaders aan zijn blokhut. De moeders zorgden, dat hij een maaltijd kreeg. Want geld om hem te betalen hadden ze niet. Maar nu hoorden de kinderen uit het bos elke morgen vertellen uit de bijbel.

Door het open luik konden de ouders, die dicht bij de school woonden, hen horen zingen. Dan kwam er een glimlach op hun gezicht, waarop anders vaak zo'n bezorgde trek lag.

Dan zeiden ze tegen elkaar: „Wat geeft het, of wij nu zo'n moeilijke tijd hier doormaken. Als onze kinderen maar in vrijheid kunnen opgroeien en God kunnen dienen zoals het hoort. Dan zullen zij, ook als wij er later niet meer zijn, tot een zegen kunnen zijn in dit grote land.”

En nu wil ik jullie tot slot nog iets vertellen wat grootmoeder beleefde en dan houd ik heus op. Al zou ik de hele nacht nog wel door kunnen gaan.”

„Mag van mij gerust, grandma,” zei Walter. Hij had vooral genoten toen hij over de Indianen hoorde. Hij besloot zich voortaan een Ottawa te noemen. Omdat die in deze bossen en aan dit grote meer hadden gewoond. Misschien hadden ze op dezelfde plek ook wel hun vis in de hete as van een houtvuur klaargemaakt. Hij moest na de vakantie toch eens aan zijn onderwijzer vragen of er ook leesboeken over hen bestonden. Zodat hij veel over hen kon lezen.

„Als jullie ouders het goedvinden,” zei grandma. „Grandpa en ik waren vroeger de baas over hen, maar nu zijn zij het over jullie!” De ouders hadden geen bezwaar. Het was vakantie en er waren dus geen lange schooldagen. Het was een prachtige belevenis voor hen hier zo bij elkaar te zijn en dit stukje geschiedenis van Michigan en hun eigen familie te horen.

¹ Lōgakoel.

„Dit moest eigenlijk allemaal opgeschreven worden. Dan kan het niet verloren gaan en kunnen onze kinderen het later weer aan hun kinderen vertellen,” zei Richard.

„Dat moet Diana dan maar eens doen,” stelde grandma voor. „Die schrijft immers ook wel eens jeugdboeken?”

„k Zou het best willen proberen,” zei Nancy’s moeder.

„Krijgen wij het verhaal dan ook?” vroeg Marientje, die met rode wangen had zitten luisteren. „Ik vind het zó prachtig!”

„Als het klaarkomt, beloof ik dat jij het ook krijgt. Jij hoort immers ook bij ons?”

Het gaf Marientje een warm gevoel, vooral toen grandma haar nog een knikje gaf om dat te bevestigen.

„Eens gebeurde er iets, dat zo’n grote indruk op grootmoeder heeft gemaakt, dat zij het ons, haar kleinkinderen, nooit vaak genoeg kon vertellen,” ging grandma verder. „Luister maar. Ik vertel het jullie in haar eigen woorden.

Toen we een tijdje in onze eerste blokhut hadden gewoond, kwamen er steeds meer Nederlanders aan over Black Lake. De mensen gingen nu verder weg wonen.

Er groeiden kleine dorpjes, die namen kregen naar de streek waar de pioniers vandaan kwamen:

Zeeland en Friesland, Drenthe en Overijssel, Zutphen en Borculo . . .”

Jack en Jim knikten, zij kenden die plaatsen al.

„Steeds meer bomen werden gekapt om huizen, meubels en gereedschappen van te vervaardigen.

Er kwamen smeden, klompenmakers en kuipers om vaten te maken.

De meubelmakers hadden het druk om de mensen van meubels te voorzien.

De opengekapte stukken bos werden groter en er kon nu wat meer voedsel verbouwd worden.

Ook mijn ouders trokken dieper het bos in. Ze bouwden daar een grotere blokhut. Want ons eerste huis was, door de komst van een broertje, toch al veel te klein geworden.

Ons blokhuis lag erg afgelegen. Onze naaste bureu woonden wel

een half uur lopen bij ons vandaan. Hier en daar in de verre omtrek woonden nog enkele gezinnen.

's Morgens al héél vroeg trokken wij, mijn broertje Steven, mijn zusje Josien en ik, met ons maïsbrood in een linnen zakje over de schouder naar de school. Onderweg wachtten op het bospad de kinderen van de buren op ons. Samen trokken we dan verder.

Er sloten zich verderop nog meer kinderen uit het bos bij ons aan. En zo groeide het groepje, tot we met ons twaalfen bij school aankwamen.

De middaglessen waren altijd kort omdat de meeste kinderen, en wij vooral, zo'n lang eind door het bos terug moesten lopen.

Bij elk pad dat naar een huis voerde, verlieten de buurkinderen ons. Het laatste lange eind liepen we dan weer alleen.

12. HET AVONTUUR BIJ DE HONINGBOOM

Op een middag, nadat de anderen ons al verlaten hadden, zei Steven heel geheimzinnig: „Zeg, ik weet een holle boom, waarin wilde bijen honing gemaakt hebben. Zullen we eens kijken hoeveel er al is? Als er genoeg is, wil ik die er morgen uithalen. Want overmorgen is moeder immers jarig. Zullen we haar eens verrassen? Ik hoorde haar laatst tegen vader zeggen, dat ze er heel wat voor over zou hebben als ze weer eens echte honing zou kunnen proeven. Zoals vroeger, toen we zelf bijenkorven hadden.”

Dat leek ons een fijn plan. Wat zou ze blij zijn!

„Waar staat die boom?” vroeg ik nieuwsgierig.

„Dat zal ik je wel laten zien. Volgen jullie mij maar,” zei hij gewichtig.

Onderweg overlegden we druk, hoe we die honing ongemerkt in huis moesten krijgen. Josien stelde voor, 's avonds stiekem een houten emmer een eindje van huis aan het bospad te verstoppen. Die konden we dan de volgende morgen meenemen. Om hem in de buurt van de honingboom weer aan het bospad te verbergen. Als we dan uit school kwamen, konden we de honing erin doen. „Voor die emmer zal ik vanavond wel zorgen,” zei ik, opgewonden door het plan.

Steven zocht de plek waar we van het bospad af moesten, om bij de holle boom te komen.

Toen hij bij twee walnootbomen het pad verliet, volgden wij hem vol vertrouwen.

Eén ding vergaten we in onze ijver. Dat we, als we uit school kwamen, dadelijk naar huis moesten komen en niet van het pad mochten gaan. Omdat vader ons wel eens tegemoet kwam, dat laatste eind als we alleen waren in het grote bos.

Trouwens, we hadden na school ook nog een taak. Steven moest onze koe melken, Josien het maïsveldje wieden en ik moest op het kleine broertje passen, zodat moeder haar werk kon doen.

Maar daar dachten we helemaal niet aan. Alleen maar hoe blij moeder zou zijn. En ook niet, hoe we die honing uit die boom moesten halen.

Na de walnootbomen zocht Steven naar een berkenbosje. Daar-

achter liep een beek die we een eind volgden. Bij de wildepruimstruiken moesten we erdoor.

„Hoe weet je eigenlijk, dat die bijen daar zijn?” vroeg Josien.

„O, de vorige week waren de koeien van buurman Keppel verdwenen, en ik ben mee geweest om ze te zoeken. We hoorden op het pad de koebellen en liepen op dat geluid af. Toen we dichterbij kwamen, begonnen ze ineens vreselijk te loeien, alsof ze in nood waren. Al gauw zagen we wat de oorzaak was. Ze waren omringd door een zwerm bijen, waardoor zij werden aangevallen. Wij bleven staan. Keppel riep ze en ze kwamen bij ons. Hij bracht ze bij de beek, waar ze in het water de bijen kwijtraakten.

„Er zit vast honing in die boom,” zei Keppel, „kijk, uit dat gat komt de zwerm.”

Ik heb goed onthouden waar de boom staat en het aan niemand verteld. Denk erom dat jullie ook niets verklappen, hoor!”

„Nu hebben we samen een geheim,” riep ik. Ik voelde me heel groot, dat Steven ook aan mij zijn geheim had toevertrouwd.

„Beloven jullie het?” Steven keek vooral mij aan toen hij dat vroeg.

„Met de hand op m'n hart,” zei ik plechtig. Maar ik heb niet eens de kans gekregen om iets te verklappen . . .

We kropen juist onder de laaghangende takken van een paar beuken door en Steven zei net: „Kijk, daar is de boom en . . .” toen hij plotseling ophield en stilstond.

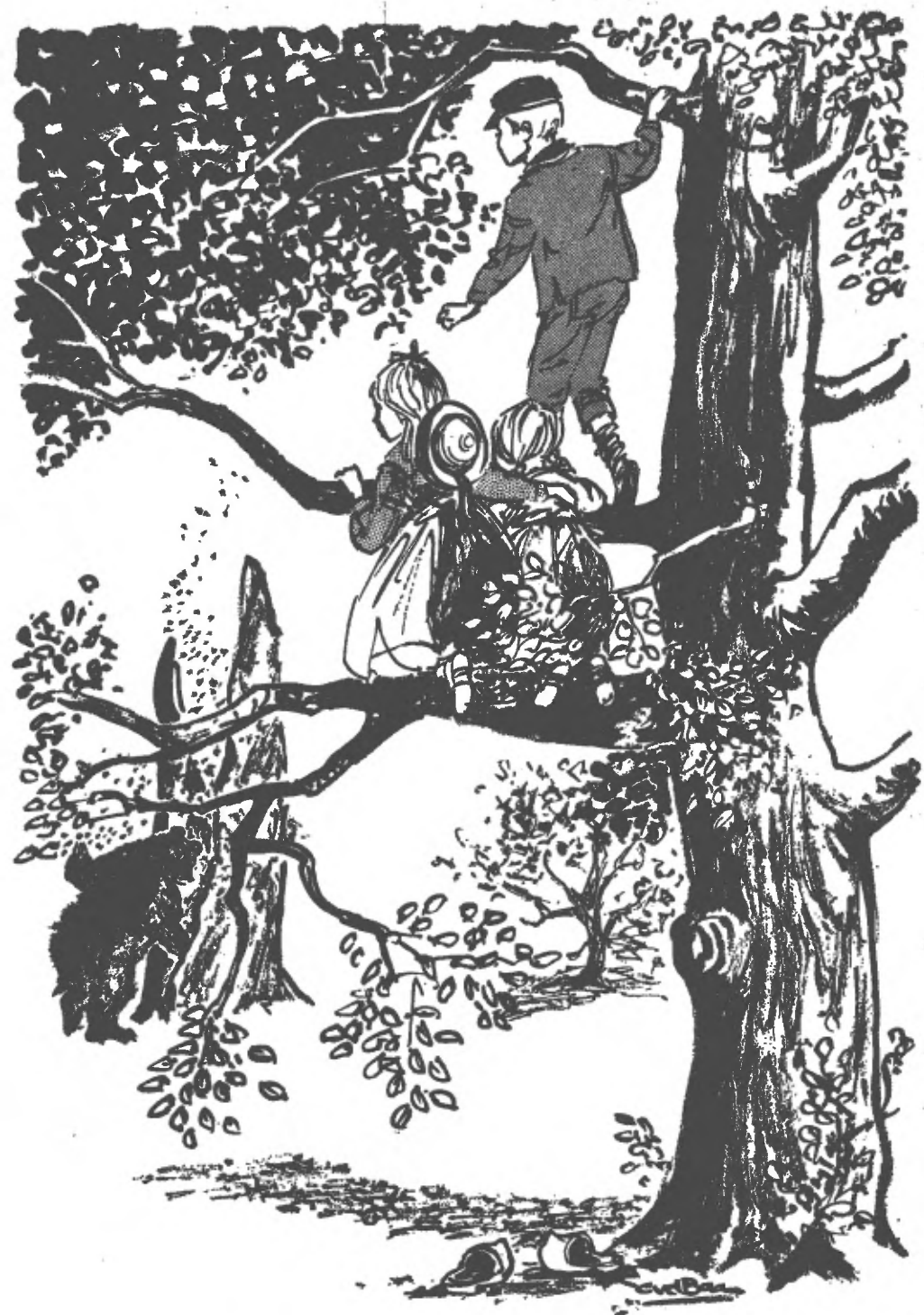
Waarom ging hij niet verder? Waarom keek hij zo verschrikt?

Toen zagen wij het ook.

Bij de boom stond een beer! Rechtop, op de achterpoten! Hij had een voorpoot in het gat van de holle boom gestoken. Met de andere veegde hij de bijen, die woedend om z'n snuit zoemden, weg.

Stokstijf van schrik stonden we, gebukt onder de takken van de beukeboom. Het was heel warm, maar ik voelde hoe ik kippevel kreeg. De beer was zo dicht bij ons, dat we het woedend gezoem van de bijen konden horen. Vol spanning zagen we, hoe hij zijn grote, ruige voorpoot met de klauw uit het gat trok en de honing eraf likte. Toen stak hij zijn poot er weer in om nog meer te krijgen.

„In de boom! Vlug! Klimmen!” commandeerde Steven fluisterend. In een ogenblik waren onze voeten op de onderste tak, die vrij laag bij de grond hing. Klimmen konden wij, boskinderen, als

de beste. In een wip zaten we zo hoog in de beuk, dat we buiten het bereik van de klauwen waren.

Bibberend van angst hielden we ons aan een grote tak vast. Door de bladeren heen gluurden we angstig naar de beer. Gelukkig, hij had ons nog niet gemerkt. Misschien door het gezoem van de bijen en doordat hij het zo druk had met het likken en het verjagen van de bijen van zijn snuit.

„O, ik ben zo bang, ging hij maar weg,” fluisterde ik.

Maar Steven legde de vinger op zijn lippen en keek me boos aan. Nu durfde ik niets meer te zeggen. Ik klemde me nog steviger vast aan de tak en probeerde me niet te verroeren.

Het ging eindeloos door. De klauw in het gat, totdat de beer hem er, druipend van honing, weer uittrok. Dan likte hij hem met z'n grote tong af. Met de andere poot verjoeg hij de bijen. Door z'n dikke pels konden ze hem niet steken, maar wel in z'n snuit.

De zoete buit was hem blijikbaar wel een paar prikken waard.

Bleek van angst zaten we daar maar in die boom. De honing was nog niet op; gulzig likte de beer door.

We zaten wel hoog genoeg om veilig te zijn. Maar hoelang kon dit nog duren? En als hij nu eens helemaal niet wegging?

Dan zou het straks donker worden. Stel je voor, dat we de hele nacht in die boom zouden moeten blijven . . . Dan zouden we misschien in slaap vallen en van de takken rollen . . .

Ik was nu al zo stijf van het roerloos krampachtig zitten, dat ik het haast niet vol kon houden.

Smekend keek ik naar Steven, m'n sterke broer. En hoewel hij ook bang was, gaf hij me toch een bemoedigend knikje. Ik probeerde dapper te zijn en niet te gaan huilen. Dan zou de beer mij horen. Steven kreeg medelijden met mij. Ik was de kleinste van de drie. Héél, héél voorzichtig, zodat er geen takje kraakte, klom hij een tak lager, zodat hij naast mij kwam zitten.

„Wees maar niet bang,” fluisterde hij troostend. „Hij kan niet bij ons komen.”

„Zullen we heel zachtjes uit de boom klimmen en dan hard weglopen?” vroeg Josien.

Maar Steven schudde zijn hoofd. „Beren kunnen veel harder lopen. Als hij ons ziet of ruikt, heeft hij ons zo weer ingehaald.”

Er zat niets anders op. We moesten geduldig wachten tot er uitredding kwam.

Ik ging aan fijne dingen zitten denken. Aan de zondagmiddagen als vader ons voorlas. Toen moest ik ook denken aan het verhaal van Daniël die in een leeuwekuil gegooid was. Door boze mannen, die wel graag zouden willen, dat hij door die hongerige leeuwen verscheurd en opgegeten zou worden. Maar God wilde niet, dat zijn knecht Daniël kwaad gedaan zou worden. En daarom raakten de van honger brullende leeuwen hem niet aan en kon hij de volgende dag levend uit de kuil gehaald worden. Tot grote verwondering van de koning. En van die boze mannen, die nu zelf hun straf kregen.

Als God toen wilde dat die leeuwen Daniël geen kwaad deden, dan kon Hij nu toch ook wel maken, dat deze beer ons geen kwaad deed? Ik wou het wel aan Steven en Josien zeggen, maar ik durfde niet te praten. Ik was echter nu niet zo bang meer.

En we moesten zelfs een beetje lachen om Steven, die zo boos werd op de beer, die maar van de honing snoepte die hij aan moeder had willen geven. Zodat hij een lelijk gezicht trok en z'n vuist balde en zachtjes zei: „Lelijkerd, hou nu eens op!”

En toen hij zag dat wij lachten, trok hij ook een vrolijk gezicht. Maar de spanning verjoeg onze vrolijkheid al gauw weer.

De zon ging dalen. Maar nog steeds ging de bereklauw in en uit die honingboom. We zouden zeker die houten emmer wel vol gehad hebben . . .

Eindelijk liet de beer zich zakken. Was er niets meer of kreeg hij er genoeg van?

Op alle vier poten, een beetje zwaaiend met z'n kop, liep hij om de honingboom heen, alsof hij wilde kijken of er misschien nog een ander gat met honing was.

We hielden de adem in. Wat ging er nu gebeuren?

Blijkbaar was de beer verzadigd en tevreden. Log waggelend en kopzwaaiend kwam hij onze kant uit. Als hij nu maar niet net onder onze boom ging liggen slapen . . .

Gelukkig, hij liep verder! Z'n poten sloften over de bosgrond in de richting van de beek. Hij had zeker dorst gekregen.

De beek . . . daar moesten wij ook door!

De takken kraakten, toen hij door de wildepruimestruiken ging. Daarna zagen we hem niet meer. Waar was hij nu?

Het werd nu snel donker.

„Ik wou dat ik wist waar hij was,” zei Steven. Hij had nog steeds zijn arm om me heen.

We luisterden ingespannen of we zijn slof-slof of het gekraak van takken nog hoorden.

Toen . . . Josien was de eerste die het geluid opving.

„Er wordt geroepen,” zei ze opgewonden, „luister!”

Doodstil deden we dat.

Ja, we hoorden mannenstemmen! Eerst nog heel zwak, maar al gauw duidelijker: „Joehoe, joehoe . . .!”

We leefden alle drie op.

„Joehoe . . .” We brulden het zo hard we konden. Maar onze stemmen gingen verloren in het dichte bladerdak.

„Blijven jullie daar zitten. Ik ga wat lager, dan kunnen ze mij beter horen,” zei Steven.

Josien en ik wipten van pure blijdschap op en neer op onze tak.

„Stil nu,” bromde Steven, „straks vallen jullie nog. Ik weet toch ook niet waar die beer is!”

Hij klom halverwege de boom naar beneden. Toen hij de stemmen weer hoorde, zette hij z'n handen als een scheepshoorn om zijn mond en riep: „Hierheen! Wij zijn hier!”

We luisterden. Het geroep klonk nu weer veel verder weg. We riepen nog eens, zo hard we konden: „Hier . . . Hier!”

Weer luisterden we. De stemmen weerkaatsten tegen de stammen en de echo herhaalde zwak: „Ier . . . ier . . .”

Daarna was het weer doodstil. Zouden ze ons niet vinden?

Het was nu al bijna helemaal donker. En daarom brulden we nog eens uit alle macht.

Daar waren de stemmen weer. Mannenstemmen die riepen: „Wij komen! Blijf roepen!”

Dat deden we, tot onze kelen er schor van waren.

De takken van de pruimestruiken kraakten weer. Was het . . . de beer?

Nog even waren we in grote spanning. Maar toen hoorden we vaders stem: „Steven . . . Waar zijn jullie . . .”

We zagen vier mannen in het bijna donkere bos onder ons. Zo vlug we konden klommen we naar beneden. Maar Steven riep eerst nog: „Kijk uit, vader! Er is hier een beer in de buurt!”

Ik was het eerst in vaders grote sterke armen en toen Josien. Van opluchting begon ik te huilen.

Vader zei: „Bedaar nu maar, meisje. Kijk, Keppel en Sanders en Molenaar en ik hebben alle vier ons geweer bij ons. Je hoeft nu niet meer bang te zijn. Maar hoe komen jullie hier toch?” Steven deed het woord.

„Zo gauw mogelijk hier vandaan,” zei vader toen hij van die beer hoorde. „Vertel straks de rest maar.”

„’t Zal dezelfde zijn waar ik die verse sporen van heb gezien,” zei Keppel.

Molenaar ging voorop om te verkennen of alles veilig was. Dan kwam Keppel met Steven, daarachter vader en ik en Josien met Sanders als achterhoede. Molenaar had een lantaarn aangestoken en wij volgden hem. De mannen schreeuwden en sloegen met hun geweerkolven tegen de boomstammen om de beer, als die nog in de buurt was, te verschrikken.

Zo bereikten we het bospad.”

De kinderen om het kampvuur op het strand zuchtten van verlichting, zo hadden ze meegeleefd. Ze hadden als het ware mee in die boom gezeten en de angst van die kinderen mee doorgemaakt. Marientje had een binnenpretje bij de gedachte aan het feit dat zij al bang geweest was voor een beer die er helemaal niet was. En nota bene ook voor een opgezette, toen ze met haar klas in het museum was . . .¹

„En daarna?” vroeg Allan.

„Steven moest natuurlijk wel vertellen van de honing die hij voor moeder bestemd had en hoe de beer ons vóór geweest was.

Vader bromde wel op Steven, omdat hij als oudste de wijste had moeten zijn en ons uit school mee naar huis had moeten nemen in plaats van het bos in. Thuis waren ze zo ongerust geworden. Keppel, Sanders en Molenaar waren bij hen langs gekomen met

¹ Zie: „Marientje in Amerika”.

hun geweren en de koeien van Keppel, die hij naar huis wilde brengen, omdat hij verse beresporen had gevonden. Toen vader vertelde dat wij nog niet thuis waren uit school, had Keppel de koeien bij moeder achtergelaten en waren ze er samen meteen op uit getrokken om ons te zoeken.

Op het rulle bospad hadden ze aan onze voetafdrukken kunnen zien waar wij het pad verlaten hadden. Zo wisten ze in welke richting ze moesten gaan.

Nog net op tijd. Want het was nu pikdonker. Er was geen maan en er was alleen het zwakke licht van de kaars in de stallantaarn, die Molenaar droeg.

Zo kwamen we veilig weer thuis. De mannen wilden van geen dank weten.

Toen moeder ons weer heelhuids terug had, waren er in haar ogen ook vreugdetranen.

Nadat ze gehoord had hoe het allemaal gekomen was en dat we die honing voor haar verjaardag hadden willen hebben, zei ze: „Het was erg lief van jullie om mij te willen verrassen. Maar jullie zijn me meer waard dan honderd holle bomen vol honing! Het was natuurlijk wel heel dom om zo ver alleen het bos in te gaan. Jullie hadden beter vader kunnen vragen om mee te gaan.”

Ja, dat begrepen wij nu ook.

„Ik heb zó in angst gezeten, vooral toen ik wist dat er een beer in de buurt moest zijn. Maar ik heb gebeden of God jullie bewaren wilde. We hebben veel om voor te danken.”

„'t Was net als bij Daniël,” zei ik. „De leeuwen deden hem niets omdat God het niet wilde. En de beer ging ook weg en deed ons niets.”

„Vergeet het jullie leven lang niet,” zei moeder, „dat God ons in gevaar kan bewaren.”

Hoe zou ik die gebeurtenis ooit hebben kunnen vergeten?

Wat voelde ik me veilig en beschermt toen we, bij het licht van de zelfgemaakte kaarsen, om de tafel zaten om zo laat nog onze maïs-pap te eten. De deur was op de grendel en de luiken waren dicht. En ik luisterde naar vaders stem terwijl hij dankte. Die stem, die ons geroepen had in het bos en die nu zo bewogen klonk.

Nadat de maaltijd afgelopen was, zei vader: „Steven, die boom houden we wel in de gaten. De zomer is nog niet voorbij. De bijen maken nog genoeg honing. We zullen later samen wel eens weer gaan kijken of moeder toch nog haar honing zal kunnen krijgen.”

En dat gebeurde een paar maanden later. Toen heeft moeder er honingmaïskoeken van gebakken en was er groot feest in ons „log-house”.

Keppel en Molenaar en Sanders waren ook uitgenodigd, met hun vrouwen en kinderen. Een feest, om nooit te vergeten!”

Grandma Halders zweeg. Nog even bleef het stil. Ze wachtten allemaal of er nog meer zou komen over die boeiende pioniersgeschiedenis. Maar grandma zei: „Nu ben ik werkelijk voor vanavond uitverteld en het is ook beslist slaapzakkentijd.”

Grandpa zei: „Nu begrijpen jullie ook wel, waarom het zomerhuis van de Halders-clan „Loghouse” heet en gebouwd is naar het voorbeeld van de pioniershuizen, al waren die veel kleiner. Omdat wij ook niet willen vergeten wat al deze mensen gedaan hebben. Door met hun handen hard te werken en zich veel te ontzeggen, hebben zij deze streek welvarend gemaakt. En zo zijn uit de wildernis o.a. de steden Holland en Grand Rapids ontstaan. En de kerken en scholen waar jullie heen gaan, hebben zij gesticht.

Het zijn wonderen die hier gebeurd zijn.

En het is ook een wonder, dat wij hier samen bij elkaar zijn.

Ik zou het fijn vinden als we nu hier allemaal met elkaar die oude psalm zingen, die wij in ons ouderlijk huis in Nederland 's zondags-avonds zongen en die ik jullie geleerd heb . . . En die ook de kleinkinderen kennen, omdat jullie die ook elke zondagavond zingen.” Zo werd daar aan het einde van die fijne dag gezongen.

Door grandpa Halders, die in Nederland opgegroeid was. En door grandma, uit het geslacht van de pioniers, die meer dan honderd jaar geleden hier voorbij voeren en een avontuurlijke maar goede toekomst tegemoet gingen. Door de kinderen en de kleinkinderen Halders, die geen Nederlands meer konden spreken, maar toch deze psalm konden zingen en begrijpen. En door Marientje en haar moeder, die over een tijd weer naar Nederland terug zouden gaan.

Zo klonk die zomeravond aan het stille strand van het grote meer:

„U alleen, U loven wij;
ja, wij loven U, o Heer,
want uw naam, zo rijk van eer,
is tot onze vreugd nabij.
Dus vertelt men in ons land
al de wond'ren uwer hand.”

Mariantje dacht: „Deze avond en dat mooie verhaal zal ik nooit vergeten. Al word ik ook tachtig jaar . . .”